

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jn 14,6

Брой 4 (1485)

София, април 2014 г.

Цена 0.50 лв.

„Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва“ (Мат. 16, 24)

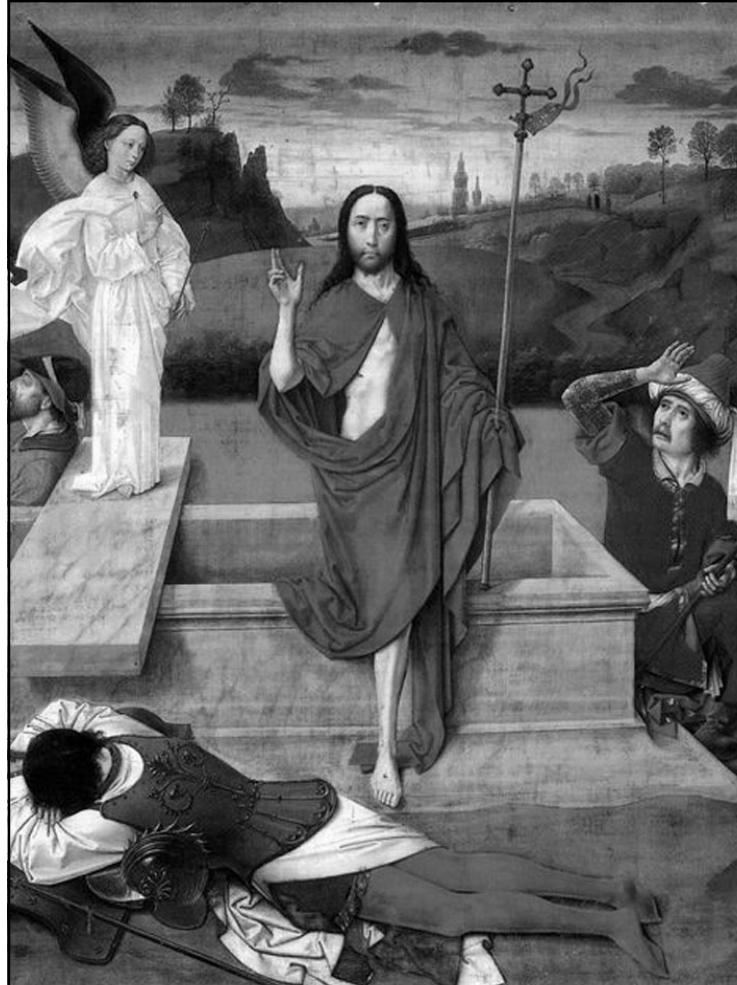
+ Христо ПРОЙКОВ,
апостолически екзарх

Въпросът за следване на Христос е за нас въпрос от първостепенно значение. Не е без значение след кого вървим. В живота има много водачи. Да вървим след Христос според думите му означава да приемем кръста, тоест страданието. Истинският последовател на Христос е този, който приема да носи кръста си след Него. Не можем да бъдем християни на един Учител, увенчан с тръни, да участвуем в Неговото жертвоприношение всеки ден в Божествен-

ната литургия, да се причестваме и да бягаме от кръста. Ако обичаме истински Бог, трябва да доказваме любовта си и това е носенето на кръста заедно с Него.

Исус не казва да вземем Неговия кръст върху себе си, а всеки да вземе кръста си. А той е различен. Страданието, прието като кръст, издига човека до Бог. Кръстът, приет с достойнство и вяра в Бог, привлича другите около нас към Него. Особено когато се приемат непредвидените кръстове.

[На стр. 8](#)

„Възкресение“ - худ. Дирк Бонтес, ок. 1455 г.

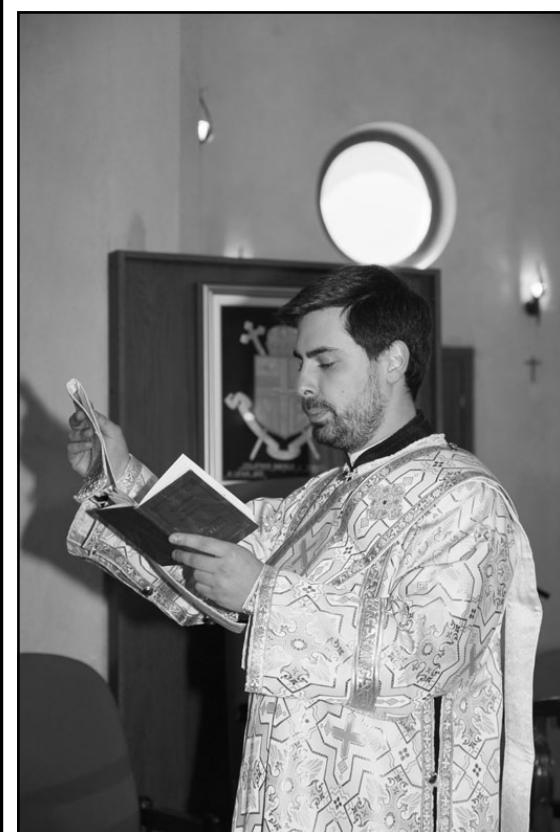
**„Каритас“ - София,
подкрепя
бежанците
с бесплатни курсове
по български език**

От средата на март търсещите международна закрила, настанени в шестте приемателни центъра във Враждебна, Военна рампа, Ковачевци, Баня, Пъстрогор и Харманли, имат възможност да посещават бесплатните курсове по български език.

За да подкрепим бежанците в трудния период на адаптация в новата за тях страна, още през 2012 г. започнахме да организираме бесплатни курсове по български език. В рамките на една година четири групи завършиха обучението успешно и достигнаха ниво на български език, което им позволява по-спокойно да се справят във всекидневието. Интересът беше огромен и тогава голяма част от желаещите не успяха да се включат поради липса на места. Новият проект стартира, за да отговори на все по-големите нужди, свързани с нарастващия брой бежанци в страната ни. Между 350 и 400 деца, жени и мъ-

Да бъде това, което Бог иска

На 15 март 2014 г. в храма, посветен на блажения Йоан XXIII, намиращ се в манастира на сестрите евхаристинки в София, се състоя голямо и щастливо събитие за живота на Католическата църква от източен обред в България - ръкополагането на семинариста Мартин Дулчев в чин дякон.

Този празник събра на едно място много гости от различни градове и страни не само защото Мартин Дулчев е познат на всички ни, а и защото това събитие през първите дни на пролетта своеобразно носи надеждата и за пролет в живота на Църквата ни.

Литургията беше председателствана от апостолическия екзарх Христо Пройков в присъствието на отци успенци от Пловдив, отци салезиани от Казанлък и Стара Загора, отци възксиси. Специално за празника беше дошъл и ректорът на гръцкия колеж в Рим (в който учи Мартин) архимандрит Мануел Нин, който също изрази своята радост и благодарност към Бог. Обикновено ректорите на духовните университети присъстват в моментите на ръкополагането на дяконите и свещениците, за да се запознаят с Църквата, на която ще служат техните семинаристи.

Да уважат вече настоящия дякон с цял автобус се бяха организирали и вярващите от енории в Пловдив и Кукулен, където Мартин е присъствал най-осезаемо през годините, преди да постъпи в семинарията. До него в този момент бяха и приятелите му от Италия и София.

Литургията беше много вълнуваща не само за владиката, за Мартин, но и за всички богослови, защото беше изпълнена със силни моменти от самото ръкоположение, като ритуалът доби още по-голям смисъл за присъстващите след обяснението на монс. Христо.

Думата „дякон“ - от гръцки „дяконос“, означава служител, помощник в богослужението и именно службата на дякона се изразява в това да чете Словото Божие и да раздава тайнствата, но не самостоятелно, а подкрепян от све-

[На стр. 7](#)

Босилков и Ронкали

Добър вечер на всички,
Изключително съм щастлив,
че във връзка с отбелняването
на осемдесетгодишнината от
построяването на вашата ено-
рийска черква, посветена на
свети Йосиф (1934), вие, прия-
тели и братя от Бърдаре, пок же-
лахахте да отредите време на
тези светци.

И наистина, ако се замислим,
преди осемдесет години бла-
жен Анджело Ронкали се гот-
веше да напусне България, а в
същото време блажен Евгений
тъкмо започваше своята дей-
ност тук, сред вас. Единият по-
ставяше край, а другият - нача-
ло.

В началото на тази среща бих
искал да цитирам думите на
един съвременен мъченик - дон
Андреа Санторо, убит в Турция
през 2006 г. В свое писмо той пише: „За мен това е време на
терзание и очакване. Време на
мълчание, каквото е за семето
под земята и за детето, което
расте. Божийте времена са дълги,
а тези на изток - още по-дълги.
Освен това, както казва све-
ти Павел - един сее, друг полива,
трети тори, а четвърти съ-
бира: Църквата е преди всички
нас и ще пребъде след всички
нас. Всеки участник във вери-
гата е само брънка от нея. Бог
знае всичко и мисли за всичко,

[На стр. 9](#)

Благодарствен празник в Плевен

На 27 април т. г. папа Фран-
циск ще провъзгласи за свет-
ци блажените папи Йоан XXIII
и Йоан-Павел II. Предстои да
честваме много важен момент
в живота на цялата Католи-
ческа църква и по един особен
начин на нашата Църква в
България. Както всички много
добре знаем, и двамата папи
са свързани с нашата страна.
В годините 1925-1935-а, при-
емайки епископско ръкополо-
жение, бъдещият Йоан XXIII е
назначен за апостолически
делегат на Светия престол в
България. Йоан-Павел II е пър-
вият папа, посетил български-
те земи (23-26 май 2002 г.).
Апостолическото му пътуване
оживи Католическата църква в
България и засили икуменич-
ния диалог с Българската пра-
вославна църква.

[На стр. 2](#)

Полезна среща

На 26 март в Софийската митрополия се състоя среща на епископ Христо Пройков, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, с патриарха на Българската православна църква Негово светейшество Неофит. На нея присъства и секретарят на Светия синод стобийският епископ Наум. Епископ Христо Пройков изпълни приятното задължение, поверено му от папа Франциск, да предаде сърдечните му поздрави на патриарх Неофит. Монс. Христо се възползва от случая, за да поздрави епископ Наум по случай избирането му за Русенски митрополит.

Проведен беше откровен разговор по въпроси от взаимен интерес.

И-V

Под покровителството на свети Йосиф

Най-големият католически храм в Северна България се намира в Бърдарски геран и на 18 и 19 март 2014 г. чества своята 80-годишнина. Програмата на честването бе богата и разнородна. Строежът е завършен, когато в енорията служи блаженият Евгений Босилков, а фактът, че покровител на енорията е свети Йосиф, свърза в празничната програма небесните покровители в темите на конференцията, която протече при голям интерес на 18 март в един от салоните на читалището.

Срещата започна в читалище „Съединение“ в присъствието на енорийския свещеник отец Койчо Димов, на кмета на община Бяла Слатина инж. Иво Цветков, кмета на Бърдарски геран Светлана Караджова, свещеници, монахини, миряни от енорията и гости. Отец Благовест Вангелов изнесе доклад на тема „Съвместен растеж на семейство и Църква“, застъпвайки някои основополагащи принципи като приемственост, молитва, Традиция с главно „Т“, църковни документи, всичко онова, което ни дава сигурност в проповедта. Така се избягва коментарът на някои аргументи.

ти, които Църквата е определила от векове, а днес светският дух оспорва. Отец Стефан Калапиш отслужи светата литургия, а след обяд даде свидетелство за своето призвание. Въсъщност отец Калапиш, който е роден в Бърдарски геран, за първи път говори пред своите най-близки за трудността, за празнотата на своя живот и нейното изпълване чрез избора за свещеническо служе-

ние; за решителността му да се посвети на Бог чрез спомена за толкова много хора, влезли дълбоко в душата му, както и личните му духовни преживявания, оказали влияние при вземането на това решение. Отец Паоло Кортези - както винаги интересен и като историк - разказа за досега непозната кореспонденция между двама светци (към момента още не са такива) - бла- жените Иоан XXIII и Евгений

Босилков. Той ни въведе в училището на свети Йосиф - баща не по плът, а по дух, чрез споделеното от двамата благени по тази тема. Кореспонденция и послания от двама души, преминали през Бърдарски геран - единият за пократко, другият - за дълго. Кметът и директор на читалището г-жа Караджова представи светилището „Мария Радна“ в Румъния като отправна точка за банатските българи в Румъния, Сърбия и България. Излезе с предложението и от българска страна да се организират поклонничества до това светилище на Дева Мария.

Достоен завършек на първия празничен ден бе представянето на спектакъла „Хайдат, брайка, дасе пребереми“ от самодейците при народно читалище „Съединение-1923“ - с. Бърдарски геран. Спектакълът разказва с текст, музика, танц и снимков материал историята на общността на банатските българи. Със своя особен фолклорен характер, чрез уменията на певци и танцовци спектакълът привлече вниманието на всички присъстващи и разкри по особен начин духовността на тази общ-

ност. След спектакъла имаше малка почерпка.

На следващия ден, 19 март - празника на свети Йосиф, имаше две събития. Първото бе посещението на Етнографския музей, а второто и заключително бе отслужването на литургия от епископ Петко Христов в съслужение със свещеници от епархията, както и гости, дошли от Сърбия и Румъния. По-интересното бе, че се събраха четирима свещеници и четириима с едно и също фамилно име - Калапиш: двама от Румъния, един от Сърбия и един оттук. В края на литургията монс. Петко благослови изображение на Светото семейство от Назарет с автор Петя Бобайчева.

Така - с молитва, беседи и танци, бе възвеличен този юбилей и неговият покровител свети Йосиф!

Материалът е подгответ и със съдействието на bardarskigeran.eu
И-V

Дамян, Матей, Стефан и Стоян Калапиш с епископ Петко Христов

Нови структури за координиране на икономическите и административните въпроси на Светия престол

Със специален папски документ Motu proprio „Fidelis dispensator et prudens“ (Верен и благоразумен домакин) папа Франциск учреди на 24 февруари нови структури за координиране на икономическите и административните въпроси на Светия престол и на града държава Ватикан: Съвет по икономическите въпроси, Секретариат по икономическите въпроси и главен ревизор.

„Както верният и мъдър администратор има задачата да се грижи внимателно за онова, което му е поверено - обяснява папата в Motu proprio - така и Църквата съзнава отговорността си да пази и управлява внимателно своето имущество въз основа на евангелската си мисия и с особена грижа към нуждаещите се.“ Светият отец сочи още, че „ръководството на икономическите и финансовите от дела на Светия престол е тясно свързано с неговата специфична мисия не само в услуга

на универсалната дейност на Светия отец, но и за общото благо и за цялостното развитие на човешката личност“. Папата изтъква, че е взел това решение, „след като се е запознал внимателно“ с резултатите от работата на комисията за проучване и насочване на организацията на икономическо-административната структура на Светия престол и след като се е консултирал със Съвета на кардиналите за реформата на апостолическата конституция „Pastor Bonus“ и със Съвета на кардиналите за изследване на организационните и икономическите проблеми на Светия престол.

За членове на Съвета по икономическите въпроси папа Франциск назначи кардинали те Райнхард Маркс, архиепископ на Мюнхен и Фрайзинг - координатор; Хуан-Луис Сиприани, архиепископ на Лима, Перу; Даниел Н. ди Нардо, архиепископ на Галвестън-Хюстън,

САЩ; Уилфрид Фокс Нейпър, архиепископ на Дърбан, Република Южна Африка; Жан-Пиер Рикар, архиепископ на Бордо, Франция; Норберто Ривера Ка-рера, архиепископ на град Мексико, Мексико; Джон Тонг Хон, епископ на Хонконг, Китай; Агостино Валини, генерален викарий на Негово светейшество за епархията в Рим. А за седемте експерти миряни посочи Джо-зеф Заара, Малта - зам.-координатор; Жан-Батист дьо Франсу, Франция; Джон Кайл, Канада; Енрике Ляно Куето, Испания; Иохен Месемер, Германия; Франческо Вермилио, Италия; Джордж Йео, Сингапур. Първото събиране на съвета е предвидено през май т.г.

В Секретариата по икономическите въпроси Светият отец назначи австралийския кардинал Джордж Пел - за префект, и монс. Алфред Ксуереб, който бе личен секретар на папа Бергольо - за генерален секретар.

По интернет

Благодарствен празник в Плевен

От стр. 1

Във връзка с предстоящата канонизация бе взето решение от Епископската конференция на Католическата църква в България да се организира на национално ниво благодарствен празник по случай канонизацията на двамата папи. **Тържеството ще се състои на 17 май 2014 г. в Плевен - енория „Дева Мария от Фатима“.**

Програмата на тържеството е следната:

11.00 - Внасяне на мощите на светите папи Иоан XXIII и Иоан-Павел II;

благодарствена литургия за канонизацията; освещаване на стенопис.

12.30 - Концерт на детски хор „Званика“ и общински хор „Гена Димитрова“.

13.30 - Откриване на изложба, посветена на Иоан XXIII и Иоан-Павел II.

Очакваме епископи, свещеници, богопосветени и всички вярващи заедно да изразим своята благодарност на Бог за тези свидетели на вярата.

Францисканци конвентуалци от Плевен

ИСТИНА - VERITAS
продължител

на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор свещеник Благовест Вангелов
Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

„Блажени бедните духом, защото тяхно е царството небесно“ (Мт. 5, 3)

Скъпи млади приятели,
Жив е у мен споменът от прекрасната среща, която превижахме в Рио де Жанейро по повод Световната младежка среща. Това беше едно величествено тържество на вярата и братството! Прекрасният народ на Бразилия ни приветства с отворени обятия - като статута на Христос Изкуплител, издигната на Корковадо над красивия плаж Копакабана. Там, на морския бряг, Иисус отново отправи Своя призив към всеки от нас да се превърнем в Негови последователи мисионери, да Го открием като най-голямото богатство в нашия живот и да споделим това богатство с другите хора - отблизо и далеч, дори в най-далечните географски и житейски периферии на нашето време.

Следващата спирка на междуkontиненталното младежко поклонничество ще бъде в Краков през 2016 г. За да начертая този път, бих искал през следващите три години заедно с вас да размишляваме върху блаженствата, за които се говори в Евангелието на Матей. Тази година ще започнем с размисъл върху първото блаженство: „Блажени бедните духом, защото тяхно е царството небесно“. За 2015 г. предлагам да размислим над думите: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Мт. 5, 8). А накрая, през 2016 г., нашата тема да бъде: „Блажени милостивите, защото те ще бъ-

Послание на папа Франциск по повод XXIX световен ден на младежта, 13 април 2014 г.

дат помилувани“ (Мт. 5, 7).

1. Революционната сила на Блаженствата

Четенето и размисълът върху Блаженствата винаги са радостно преживяване. Иисус ги оповестява в първата си важна проповед на брега на Галилейско море. Там се е било събрали голямо множество от хора и Иисус се качва на планината заедно със Своите ученици. Затова тази проповед е известна като Проповедта на планината. В Библията планината е приемана за място, където Бог се открива. С тази проповед на планината Иисус се открива като Божествен учител, като нов Мойсей. Какво ни казва той? Той ни показва пътя към живота, пътя, по който Той Самият е поел. Самият Иисус е пътят и Той предлага този път като път към истинското щастие. През целия Си живот - от раждането в яслите на Витлеем до смъртта Си на кръста и Възкресението, Иисус е въплъщение на блаженствата. В Него се изпълняват всички обещания на Божието царство.

Като оповестява блаженствата, Иисус иска от нас да Го последваме и да поемем заедно с Него по пътя на любовта, пътя, който единствен води към вечния живот. Това пътуване не е лесно, но за наша подкрепа Господ ни предлага Своята благодат и никога не ни

изоставя. По време на това пътуване се съблъскваме с много предизвикателства - бедност, страдания, унижения, битки за справедливост, преследвания, умора във всекидневното обръщане, трудности при следването на призыва за святост... Но ако отворим вратата за Иисус и му разрешим да стане част от нашия живот, ако споделим с Него нашите радости и скърби, ние ще почувствуем спокойствието и радостта, които само Бог, Който е безкрайна любов, може да ни даде.

Блаженствата на Иисус са революционни. Те предлагат пример за щастие, който е точно обратното на това, за което обично се говори в медиите и което смята господстващото обществоено мнение. За светския начин на мислене е скан-

дално, че Бог е станал един от нас и е умръл на кръста. Според логиката на този свят тези, които Иисус обявява за блажени, са съмтани за губещи, за slabи. Точно обратното - тази логика възвхавява успеха на всяка цена, богатството, аргантността на властта, лично то утвърждаване за сметка на другите.

Млади приятели, Иисус ни могли да отговорим на Неговото предложение за живот, да решим кой е пътят, който искаем да следваме, за да стигнем до истинската радост. Това е великото предизвикателство на вярата. Иисус не се страхува да запита Своите ученици дали наистина ще Господят, или и те искат да си отидат (вж. Йн. 6, 67). А Симон Петър има смелостта да отговори: „Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи за вечен живот“ (Йн. 6,

68). Ако вие имате силата да кажете „да“ на Иисус, вашият младежки живот ще придобие смисъл и ще донесе много плод.

2. Смелостта да бъдеш щастлив

Какво означава да бъдеш „блажен“? Да бъдеш блажен, означава да бъдеш щастлив. Кажете: искате ли наистина да

сте щастливи? В епоха, в която постоянно сме примамвани от празни и суетни илюзии за щастие, ние сме изложени на опасността да се задоволяваме с по-малкото и да мислим „на дребно“, когато става дума за смисъла на живота. Подобре мислете за големи неща! Отворете вашите сърца! Както казваше блаженият Пиерджорджо Фрасати: „Да живееш без вяра, да нямаш какво наследство да браницши, да не се бориш постоянно за истината - това не е живот. Това е живуркане. Не трябва просто да си живуркаме, трябва да живеем“ (писмо до И. Бонини, 27 февруари 1925 г.). В проповедта си при беатификацията на Пиерджорджо Фрасати (20 май 1990 г.) Иоан-Павел II го нарече „човек на блаженствата“ (AAS 82 [1990], 1518).

Ако оставите да изплувате най-дълбоките стремежи на вашите сърца, ще разберете, че сте обзети от неизчерпащата жаждата за щастие, която ще ви помогне да разкриете и отхвърлите оферти на „ниска цена“, които ви се предлагат. Когато търсим само успеха, удоволствията и egoистичното притежание и ги превърнем в идоли, можем на моменти да изпитаме опиянение, илюзорно чувство на доволство, но в крайна сметка ще станем роби, защото никога няма да сме доволни и винаги ще искаме още и още. Тъжно

На стр. 9

две евра с лика на папа Франциск.

+++ По предварителни данни за 27 април се очакват над седем милиона посетители в Рим във връзка с канонизацията на Иоан XXIII и Иоан-Павел II. Очакват се над 300 хиляди поклонници от Полша и над 100 хиляди от родния край на папа Ронкали.

+++ Президентът на кардиналската колегия за разглеждане на състоянието на Католическата църква хондураският кардинал Оскар Родригес Марадиага е заявил, че „реформите могат да доведат до фанатични реакции. Има хора, които обвиняват папа Франциск в революция и аз лично съм чул да казват: „Молим се той скоро да умре.“ В човешката история винаги е имало хора против промените, колкото и правилни и наложителни да са те.“

+++ Най-малката държава Ватикан привлича най-много чуждестранни дипломатически представители. Днес към Светия престол са акредитирани 136 посланници, от които 120 мъже и 16 жени.

+++ На празника Свети Валентин - деня на влюбените, папа Франциск е благословил повече от девет хиляди млади двойки от цял свят, които се подгответ за църковен брак - венчавка. Първоначално е било определено срещата да се състои в голямата зала за аудиенции, но поради неочаквано големия брой желаещи благословът е извършен на площад „Свети Петър“ пред многохилядно присъствие на гости, близки и богомолци.

**Рубриката води
Петър КОЧУМОВ**

Католически свята

Иерусалим. Във връзка с посещението на папа Франциск в Светите земи от 24 до 26 май францисканският манастир е организирал изложба на предмети, писма и документи за визата (1964) на папа Павел VI (1963-1978) в Светите земи - мястото, където е кръщавал Иоан Кръстител на река Йордан, паметните места на Генисаретското езеро, Назарет и Витлеем. В Йерусалим той се е срещнал с Вселенския патриарх Атенагорас - за пръв път след разделенето на Източната и Западната църква през 1054 г.

Китай. На 97-годишна възраст е починал китайският архиепископ Йозеф Фан Жонглин. Той е бил арестуван от китайските комунисти и е лежал над 36 години по затвори и лагери. В страната живеят около 25 милиона католици, повечето от които са преселвани от властите.

САЩ. Папа Франциск ще посети Филаделфия, където ще се състои от 22 до 27 септември 2015 г. световната среща на семействата. От 320-милionното население на страната над 80 милиона са католици и САЩ са на трето място по брой на католици след Бразилия (150 милиона) и Мексико (102 милиона).

Полша. Във връзка със Световната младежка среща с папа Франциск от 25 юли до 1 август 2016 г. в Краков (Полша)

полският кардинал и архиепископ на Краков Станислав Джиниши е поканил руския патриарх Кирил I да присъства и да се срещне с папата.

Германия. Досегашното седалище на Епископската конференция на Католическата църква в страната от Бон се премества в столицата Берлин. Бон беше столица на ФРГ преди обединението на страната. От 82-милionното население на Германия над 26 милиона са католици и са най-многобройната организирана религиозна общност в страната.

+++ Новият председател на

Епископската конференция на

Католическата църква в Германия е кардинал Райнхард Маркс (60), архиепископ на Мюнхен и Фрайзинг.

Южна Корея. От 14 до 18 август т. г. папа Франциск ще посети Южна Корея. В Сеул той ще се срещне с младежи католици от 29 страни и ще провъзгласи за блажени 124 мъченици.

Новоизбраната президентка на страната - 60-годишната Пак Гън Хе, е ревностна католичка. От 48-милионното население на Южна Корея над шест милиона са католици.

Ватикан. Журналист от италиански всекидневник „Кориере дела sera“ посещава папа Франциск и го моли за интервю по случай годишнината (13 март) от избирането му за папа; задава му много въпроси, някои от които провокативни и даже пикантни. Папата отговаря подробно, чистосърдечно, въздържано, на някои лаконично и шеговито. Светият отец обича много родната си Аржентина, но не изпитва „болезнена“ носталгия. Ре-

довно поддържа телефонна връзка със сестраси. Няма да посети Аржентина преди 2016 г. Като дете, ученик, младеж и студент имал много приятели и приятелки. На 17-годишна възраст - като семинарист - една девойка цяла седмица настоятелно се опитвала да му завърти главата... За него жените имат важно значение за Църквата; трябва да се засили още повече тяхната роля в Църквата, обществото и семейството, в областта на възпитанието, образоването и здравеопазването. Дева Мария е основата, началото на християнството. Тя е майка на нашата Църква. Засега планираните посещения на папата са в Светите земи, Азия и Африка. Той ще положи максимални усилия за нормализиране на отношенията между Светия престол и Китай.

Във връзка с „пенсионирането“ на папа Бенедикт XVI папа Франциск е казал, че „в бъдеще това може да стане практика. Преди 60 или 70 години нямаше пенсионирани епископи, но след събора това е вече факт; то може да се случи и с папите. Бенедикт XVI е пръв, но не знам дали ще бъде последен. Мъдростта му е дар Божи. Той е скромен, съдържан, не пречи и е по-добре, когато вижда хора и активно участва в живота на Църквата. Аз го каня и той участва редовно в кардиналските срещи. Един висш сановник е нужен на Църквата и не бива да завърши живота си в старчески дом“.

+++ Светият отец е назначил богослов д-р Грегор Мария Хоф (50) за съветник в Папската комисия за отношенията с евреите. Хоф е професор в богословския факултет в Залцбург

Тази година нашите размисления са посветени на семейството. В своето „Послание до семействата“ (Lettera alle Famiglie) от 2 февруари 2014 г. папа Франциск потвърди свикването на извънреден Синод на Католическата църква през октомври т. г., където епископите ще дискутират върху темата „Пастирските предизвикателства пред семейството в контекста на евангелизацията“. В тази насока епископ Христо Пройков в своето „Послание до духовенството и верните на Католическата екзархия“ от 21 ноември 2013 г., подкрепен от Свети Дух, обяви 2014 г. за Година на семействата в нашата епархия.

В посланието си епископът потвърждава силното ни човешко желание да изповяддаме пред света, че „Семейството съществува с Божия благословия и неговата сила се крепи на тази благословия. Сърцето е едно богатство, което никој не продава, никој не купува, но се подарява, и то веднъж завинаги, в момента, в който пред Божия олтар двама души си обещават вярност, нераздържливост и единство. И след това, казва още епископът, съпрузите са призвани да станат родители. А родители от своя страна трябва да натрупват за децата си не материалини блага, постове, власт, а мисли, които водят в живота и имат стойност за вечността. Въщност децата със своята невинност са първият учител в дома“.

Това поучение е силно изразено на Господния празник Сретение Господне, когато

Семейството съществува с Божията благословия

съгласно Мойсеевия закон Мария и Йосиф занасят Детенцето в храма, за да го представят на Господ, а двамата старци - Симеон и Анна, водени от Свети Дух, отиват в храма, за да срещнат и познаят в Исус Месията (срв. Лк. 2, 22-38). Благодарение на Детенцето Исус всяко дете е в месия за своето време, защото успява да срещне, събере и обедини хората, поколенията, семейството, семействата. В този смисъл в посланието на папа Франциск четем: „Той е неизчерпаемият извор на онази любов, която побеждава всяка затвореност, всяка самота, всяка тъга.“ Със своята невинност и чистота детето преобразява хората. Това преобразение се вижда в делата на трите поколения, които отиват в храма, за да изпрасят наградата на своя живот, а именно: Божията благословия, благословията, с която всяко наше дело винаги трябва да започне и да завърши със и във светлината и силата, които идват от Евангелието. Основата, върху която се гради семейството, е любовта. Тази основа е единствената, която може да издържи на всяко изпитание. Когато липсва любовта, липсва и радостта, а истинската любов ни я дава единствено Бог. Иисус Христос ни дава всекидневно Своето сло-

во, за да осветява пътя, по който сме поели. Дава ни Хляба на живота, за да ни подкрепя във всекидневната умора по време на нашето поклонничество от земята към небето. Всички ние сме поканени да извървим този път, който води от зимата към пролетта, от пустинята към Обетованата земя, от страхът към доверието, от греха към разкаянието, от прошката към милосърдието, от сърцето към Сърцето, от смъртта към живота, от страданието към Възкресението...

Днес повече от всякога Църквата като храм на Свети Дух и дом за всички, които търсят Истината, усилено се труди да помогне на всички онези мъже и жени, които намирайки се във видима социална и духовна криза, търсят Божията помощ, за да възстановят свое то свято място в жизненото ядро на семейството и в църковната общност. Всеки човек, който търси истината, знае, вярва и разбира, че е създаден по образ и подобие Божие (срв. Бит. 1, 24-31; 2, 4-25). В тази истина мъжът и жената откриват, че красотата на библейското послание за семейството се корени единствено в Самия Бог, който ги е сътворил. Чрез сакраменталната връзка на любовта Бог съврзва мъжа и жената в едно ця-

ло, за да могат съпрузите да живеят любовта в пълнотата на бащинството и майчинството и по този начин да участват в творческото дело на Твореца. Това върховно достойнство на човека му дава сила та и авторитета да даде на свой ред плода на своята съпружеска връзка в дар на Бог. С раждането на децата съпрузите стават родители и така поемат пълната отговорност за правилното израства не и възпитание на други чо-

народ до пълнотата на времената и с въплъщението на Божия син не само утвърждава Божията спасителна воля на земята, а и чрез изкуплението дава благодатта на покорството пред същата тази воля“. (Синод на епископите, III редовна генерална асамблея, Съврзаните със семейството пастирски предизвикателства в контекста на евангелизацията, Подгответелен документ, Ватикан, 2013). Грехът на непослушанието на Адам и Ева е огромно предателство спрямо Божията любов. Любовта не търси своето, а спасението на душите. Бог обича Своите деца и е готов да им прости. Срещата с Бог е радост, но Адам се крие, крие се и Ева. Ако прамайката Ева беше изчакала Адам, за да се

Тайната на любовта е никога да не приключваме деня, без да се помирим. Запомните го - никога не приключвайте деня, без да сте се помирили. Нормално е съпрузите да се карят, дори да летят чинии. Знаем, че не съществува идеално семейство, както няма нито идеален съпруг, нито идеална съпруга, да не говорим за идеална свекърва. Нека се научим да признаваме грешките си и да молим за прошка - прости, че повиших тон, че не те поздравих, че закъснях, че забравих...

Из проповедта на папа Франциск на Свети Валентин

Писмо на папа Франциск до семействата

На 25 февруари Светият престол официално разпространи текста на послание на папа Франциск до всички християнски семейства. Публикуваме пълен превод на този толкова важен папски документ.

Съкли семейства,

Заставам на прага на вашия дом, за да ви говоря за едно събитие, което както бе обявено, ще се състои през октомври във Ватикан. Става дума за извънредното общо събрание на Синода на епископите, свикано за да обсъди темата „Пастирските предизвикателства пред семейството в контекста на евангелизацията“. Въщност днес Църквата е призвана да известява Евангелието, като се сблъска с новите неотложни пастирски нужди, които засягат семейството.

Това важно събитие се отнася до целия Божи народ - епископите, свещениците, богопосветените лица и вярващите миряни от поместните Църкви по целия свят, които участват активно в неговата подготовка с конкретни предложения и с важния принос на молитвата. Молитвената подкрепа е изключително необходима и значима, особено от ваша страна, съкли семейства. Въщност това синодално събрание е посветено по специален начин на вас, на вашето призвание и мисия в Църквата и обществото, на проблемите на брака, на семействния живот, на възпитанието на децата и на ролята на семействата в мисията на Църквата. Затова ви моля усилено да просите от Свети Дух да освети синодалните отци и да ги води в тази трудна задача. Както знаете, това извънредно синодално събрание ще се състои година преди редовното събрание, което ще заседава по същата тема за семейството. И в този контекст през септември 2015 г. ще се проведе Световна среща на семействата във Филаделфия. Така че нека се молим заедно, та посредством тези събития Църквата да сумее да извърви един истински път на проясняване и да намери подходящи пастирски средства, за да помогне на семействата със светлината и силата, които идват от Еван-

гелието, да се справят със съвременните предизвикателства.

Пиша това писмо в деня, в който се чества празникът Представяне на Иисус в храма. Евангелист Лука разказва, че съгласно Мойсеевия закон Божията майка и свети Йосиф донасят Детенцето в храма, за да го представят на Господ, и че двамата старци - Симеон и Анна, осенени от Свети Дух, идват да срещнат и познаят в Исус Месията (вж. Лк. 2, 22-38). Симеон Го прегръща и благодари на Бог, защото най-накрая видя спасението. Анна въпреки напредната си възраст намира нови сили и започва да говори на всички за Детенцето. Каква прекрасна картина: двама млади родители и двама старци, събрани от Иисус. Наистина Иисус знае как да среща и обединява поколенията! Той е неизчертаемият извор на онази любов, която побеждава всяка затвореност, всяка самота, всяка тъга. Във вашия семеен път вие споделяте много красиви моменти: храната, почивката, домашната работа, забавленията, молитвата, пътуванията и поклонничествата, солидарността с нуждаещите се... Ако обаче липсва любовта, липсва и радостта, а истинската любов ни я дава Иисус. Той ни предлага Своето слово, което осветява нашия път; дава ни Хляба на живота, който ни подкрепя във всекидневната умора по време на нашия път.

Съкли семейства, вашата молитва за Синода на епископите ще бъде едно скъпоценно съкровище, което ще обогати Църквата. Благодаря ви и ви моля да се молите и за мен, за да мога да служа на Божия народ в истината и любовта. Нека застъпничеството на Блажената Дева Мария и на свети Йосиф придружава всички вас и ви помага да вървите по пътя, единени в любовта и взаимното служение. От сърце призовавам Господния благослов върху всички семейства.

Franciscus

Източник: © www.vatican.va
Превод от италиански: © www.catholic-news.bg

4

ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1485)
април 2014 г.

посъветва с него, когато змиета я наговори да вземе плод от забраненото дърво, семейството нямаше да пострада. Оттогава жената като съпруга трябва да е послушна на мъжа си, защото след падение то той има велика власт над нея. Обикновено това е закон, който нашите майки в повечето случаи нарушават. А нарушаването на духовните закони се наказва. Тук бихме искали правилно да бъдем разбрани, че този Господен закон не е даден, за да бъде жената в подчинение, а за да няма разномисление при съпрузите. Те трябва да живеят в един дух, за да са единомислени. Когато съпрузите се почитат взаимно, то те са възвищени, но когато не се почитат, то те са унижени. Непослушанието отдалечава хората както от себе си, така и от Бог. Непослушанието заробва человека. Прави го роб на греха, а грехът унижава и смаква. Ако се бяха разказали и поискали прошка, Бог беше готов да им прости. Обаче те не намират нито сили, нито воля да се разкажат, както и да поискат прошка, нещо, което виждаме по-късно в Новия завет при случая с Юда Искариотски, а можеха - както стори например апостол Петър, който осъзна греха си спрямо Божия син и се разкая, плачейки горко за греховете си. На него Бог му прости.

Когато Бог Творец изпраща Своя Единороден син - Бог, станал Човек (срв. Бит. 1, 14), да се роди от утробата на Девата майка, Той възстановява Своя творчески план за человека. Иисус Христос живял и растял в семейството от Назарет. Чрез Йосиф и Мария Бог поставя едно ново начало за семейството. Верните и послушни съпрузи и родители се грижат за Детето Иисус. Единствената им задача е да го отгледат, за да може Той да изпълни волята на Небесния Си Баща. И тук виждаме огромната роля, която имат родителите спрямо децата си, спрямо децата на Бог. Защото както казва псалмистът: „Ето, наследие от Господа са децата, на стр. 7

Епископ Петко Христов благослови Центъра за обществена подкрепа „Том Сойер“

На 28 февруари „Каритас“ - Русе, откри официално своя Център за обществена подкрепа (ЦОП) „Том Сойер“. Имаше интересна програма, изнесена от децата, а монс. Петко Христов, Никополски епископ и президент на „Каритас“ - България, освети центъра и пожела на децата, потребители на услугата, да растат здрави и щастливи. Той им разказа за своето детство и ги насырчи да бъдат борбени по пътя на израстването си, въпреки че са различни от повечето свои връстници. Монс. Петко е и кръстник на ЦОП, който от началото на 2013 г. носи името на любимия литературен герой на децата Том Сойер.

На откриването присъстваха и г-н Минчо Минчев, председател на УС на „Каритас“, който пожела на екипа на ЦОП с управител Анна Бобева да продължава да се грижи за децата със същата всеотдайност; отец Валтер Гора, енорийски свещеник на енория „Свети Павел от Кръста“, както и представители на различни организации - партньори на „Каритас“ - Русе: Вяра Георгиева - началник на отдел „Социални дейности“ към община Русе; Цветелин Симеонов - временно изпълняващ длъжността изпълнителен директор на дирекция „Социално подпомагане“ - Русе; Милена Неделчева - началник на отдел „Закрила на детето“ - Русе;

Антония Найденова
„Каритас“ - Русе

Италианско издателство публикува дневниците на блажения Иоан XXIII

В Италия бяха издадени дневниците на блажения Иоан XXIII (1958-1963). Десеттомният сборник бе представен на 15 март в италианския град Бергамо. Записките обхващат периода от 1895 до 1963 г., т.е. по-голямата част от живота на Иоан XXIII и целия му понтификат.

Дневниците позволяват стъпка по стъпка да бъде проследена на дейността на Анджело Ронкали в неговата битност на свещеник, дипломат, папа. Изданието е от особен интерес за изследователите на II ватикански събор, пише KIPA/APIC.

Представянето на изданието бе организирано от Fondazione Giovanni XXIII, диоцеза на Бергамо и Института по изследване на религии в Болония.

Светият престол вече обяви, че дневниците на италиански език ще бъдат предадени на всички нунциатури, както и ще бъдат дарени на над 300 национални и специализирани библиотеки, които се занимават с изследване на живота и делото на блажения папа Иоан XXIII.

По catholic-news.bg

27 април 1949 г. - 27 април 2014 г.

65 години по-късно... Време е да си спомним

Проект за мемориал на жертвите на тоталитаризма в Белене

Мисля, че времената са благодатни, за да се създаде и в България официална институция за съхраняване на паметта от тоталитарното време и отреждането на конкретно място, посветено на него.

По целия свят многобройни територии, напоени с болка и белязани от насилие, са трансформирани в места за историческа памет, в които разбираш що е това свобода и човешко достойнство. Места, в които бъдещите поколения ще имат възможност да се поучат от ужасите и престъпленията в миналото. На всеки континент, във всяко кътче по земята има такова значимо място, поддържано и почитано от редица гражданска организации, посетили му време, ресурси и енергия. В Европа тези места, пропити със страдание, са свързани най-вече с тоталитарните режими от кърга на национализма, фашизма и комунизма.

През последните години в почти всички държави, изтървали се от примките на комунистическия режим, се създават центрове за изследване и възпоминане на репресии и свързаните с тях концепции. Най-известните са: Център „Мемориал“ и Музеят на ГУЛАГ в Москва, Фондация „Гражданска академия“ и Музеят на Сигету Марматией в Румъния, комплексът на Соловецките острови в Бяло море (залив на Баренцов море) в Русия. В Литва, Латвия, Естония, Полша, Унгария, Словакия се събират информация и свидетелства, изследват се периодите на репресия, възстановяват се структури, за да се превърнат в мемориали на жертвите на комунизма. Самата Европейска общност, макар и трудно, достигна до обща позиция по отношение на мерките, свързани с паметта за престъпленията, извършени от тоталитарните режими през XX век:

„Комисията е убедена, че Европейският съюз, в рамките на своите правомощия в тази област, може да играе роля, като допринася за процесите в държавите членки за справяне с наследството на тоталитарните престъпления. Зачинето на основните права е в основата на Европейския съюз и той е извор на непрекъснато вдъхновение и насырчение за всички нации, които полагат усилия за справяне със странданията на миналото. Споделът за ужасите на миналото трябва да бъде споделено усилие на всички в Европейския съюз, за да може изразът „твоето минало е наше минало“ да добие реално значение. Наше общо задължение е да поддържаме този спомен жив като

то знак за преклонение и уважение към всички жертви, страдали и загубили живота си, и като начин да гарантираме, че миналото няма да се повтори. Тази памет подхранва ангажираността на Европейския съюз за демокрация и зачитане на основните права, както и за борба срещу съвременните прояви на нетolerантност и екстремизъм“ (Европейска комисия - Брюксел, 22. XII. 2010 г., Доклад на комисията до Европейския парламент и до съвета).

А какво се прави тук, в България? Почти нищо, с изключение на някой и друг монумент, надгробна плоча, публикация, няколко малки асоциации и проектираният (но все още не реализиран) Мемориал на съпротивата в бившето седалище на ДС в София.

Намерението ни е този проект да запълни празнината чрез изграждането на международен център за научно изследване, проучване и памет на репресивната и концлагеристка система в България като част от европейското движение за съхраняване на паметта за престъпленията на тоталитарните режими през XX век.

Лагерите на комунистическия режим, наречени от тогавашната власт с евфемизма Трудово-възпитателни общини (ТВО) и станали известни сред народа като „Лагерите на съмртта“, са предназначени за „политически опасни лица“, хора, застрашаващи „държавния ред и сигурност“. Първият лагер след 9 септември 1944 г. е създаден до Сандански - гара Свети Врач, през 1945 г. По-късно са открити и лагерите край яз. „Росица“, „Куциян“ край Перник, с. Богданов дол - Пернишко, с. Николаево - Казанлък, с. Ножарево - Силистренско, край Тутракан, Белене и др. Създадени са и лагери за жени в с. Босна - Тутраканско, край с. Бошуля - Пазарджишко, с. Оброчище - Балчишко, с. Скравена - Ботевградско. Всички тези имена са непознати отвъд границите на България, а и за значителна част от българите, предполагам.

Между 1945 г. и 1962 г. са функционирали 86 лагера с 28 530 затворници. Според десетки свидетелства обаче „официалните“ цифри не отговарят на истината и затворниците са били в пъти повече - между 50 и 70 хиляди души.

Лагерът в Белене
Всички знаят, че този в Белене е бил най-големият действащ лагер през комунистическия режим и остава запечатан като такъв в колективното българско съзнание. Основан е на 27 април 1949 г. с Декрет на МС и бива многократно закриван и откриван. Според свидетелства обаче структурата си е функционирана без прекъсване от 1949 до 1989 г. Беленският остров бива избран именно заради местонахождението и изолирания си характер. Затворни-

ците са докарвани с влакове до беленската гара и оттам, ескортирани от милицията, са се отправляли пеш като Втори обект, намиращ се във вътрешността на остров Персин.

Счита се, че за четиридесетгодишния период 1949-1989 г. беленският остров е „приютил“ над 30 000 затворници. Освен политическите затворници и противниците на режима на острова са били министри и депутати от предишни правителства и парламенти, писатели, поети, музиканти, художници, учени и лекари, свещеници - католически и православни, протестантски пастори, монахини, мюсюлмани, роми.

Стъпка към основаването на музей - мемориал

Реализирането е сложно, но не и невъзможно. Много хора и институции желаят и се стремят към създаването на подобно място, за да се съхранят паметта и за да знаят новите поколения. Най-трудната част е може би избор на личност, която разполага с нужния ценз и тежест пред институциите.

Можем да разделим работата, която предстои, на три основни етапа: през 2015 г. ще се свържем с всички възможни заинтересовани; през 2016 г. ще се основе Фондация „Остров Белене“; след това ще се пристъпи незабавно към реконструкция на лагера според проекта на фондацията. Официалното откриване на музея мемориал се планира за 27 април 2019 г. - точно 70 години след като ТВО Белене отваря врати.

Започваме! Уважаеми приятелю, ако споделяте тази мечта и желаете да допринесете за нейното постигане, ви каня на:

Събрание на организационния комитет - събота, 26 април 2014, от 10.00 часа в Културен център „Блажен монс. Евгений Босилков“, ул. „Страсин“ 2, Белене

Очакваме ви с радост, защото колкото повече се съберем, толкова по-бързо и лесно ще реализираме този проект.

Можете да се включите в този организационен комитет сега или по-късно.

На входа на ТВО Белене са били написани следните думи на Максим Горки:

„Когато врагът не се предава, го унищожават.“

Силно желая след пет години да прекрачим отново този портал, на който ще пише:

„Блажени плачещите, защото те ще се утешат.

Блажени кротките, защото те ще наследят земята.

Блажени гладните и жадни за правда, защото те ще се наследят.

Блажени изгонените заради правда, защото тяхно е царство небесно.“

Очаквам ви и се надявам да работим заедно по този проект.

Отец Паоло КОРТЕЗИ,
ректор на светилище
„Блажен Евгений Босилков“

От Монсерат го София

Интервю с архимандрит Мануел Нин,
бенедиктинец

- Първо, монс. Нин, ще ви задам няколко въпроса, свързани с Дева Мария от Монсерат, в чието светилище и манастир се оформляли духовно, във връзка с 27 април - нейния празник. Как възникна и се разпростирачи почитта към Дева Мария от Монсерат?

- Светилището и манастирът на Монсерат се намират близо до Барселона, Каталуня, Испания. Над 1000 години това е място на поклонение пред Божията майка. Всичко започва с намирането (през IX век - б.а.) на издялан образ на Дева Мария с Детенцето Исус - тъмен образ в романски стил, и към тази статуетка се насочва почитта на много поклонници. Построява се параклис и след време там израства бенедиктински манастир. И сега мястото привлича с двата си аспекта - светилище и манастир.

- Защо е избрано това скъсто място, далеч от хората, за тази духовност?

- Защото на това място е открита статуетката на Девата. Традицията разказва, че пастори забелязват светлина в една пещера в планината, влизат вътре и там откриват Мариина образ, пръскащ светлина. Когато се опитват да пренесат иконата в Барселона или друго населено място, тя изведнъж става много тежка и това се възприема като знак, че трябва да остане там на място, в планината.

- Монсерат ли е испанското Мариино светилище с най-много поклонници?

- Това е едно от светилища с много поклонници. Освен Монсерат известно е светилището на Дева Мария от Пилар - Сарагоса; трябва да спомена и светилището на апостол Яков в Компостела и добре познатия поклоннически път на Сантиаго, по който минават вървачи от цял свят. Освен това Монсерат е част от пътя на Мариините поклонници, които се движат по маршрута Лурд - Монсерат - Фатима.

- А сега няколко въпроса за вашата работа. Вие се ректор на Папския гръцки колеж в Рим от 1999 г. Забелязва ли се никаква тенденция за увеличаване или на маляване на званията в колежа?

- През тези години броят на учещите беше приблизително еднакъв. В колежа обучаваме семинаристи, които идват от Източните католически църкви. Apostolicheskata ekzarkhia в България е една от тях, имаме мелкити от Ливан, Сирия, от Южна Италия, семинаристи от Унгария, Румъния... Така че имаме един почти постоянно състав.

- Наскоро бяхте назначен от папа Франциск за един от петимата консултанти при Службата за литургични чествания на Светия отец.

Освен това се консултант към Конгрегацията за Източните църкви, преподавател в Папския институт „Свети Ансемъл“ в Рим, в Папския източен институт и в Папския университет на Светия кръст. От 1998 г. се асистент на абата - председател на Конгрегацията на бенедиктинците от Субиако... Може би имате и други ангажименти, за които не намерих данни в интернет. Освен избленото дотук се автор също на доста научни трудове и публикации. Как съчетавате успешно всички тези ангажименти при само 24 часа в денонищието?

- Наистина не е лесно. Сега имам 17 семинаристи в гръцкия колеж и лекции в университетите. Винаги се организирам така, че да нямам лекции едновременно в трите университета; например часовете ми да са през първия семестър в два университета, а през втория - в третия. За да ми остава време и аз също да уча. Изнасям лекции по източна литература или източна патрология. Специализирал съм се малко в източната тема.

- Дори много... Вие, монс. Нин, познавате студенти от много страни, включително и българи. Имайки предвид техните характерни черти, с какво пожелание бихте окуражили българските католици по случай идващото Възкресение Христово?

- Тайната на страданията, смъртта и възкресението на Христос винаги ни дава сила на нас, християните. Също така и за българите католици е важно честването на Възкресението, понеже нашият живот като Църква, като общество е основание за надежда в една малка, но живя Църква. Винаги когато съм посещавал България - сега съм тук за четвърти път, съм оставил с впечатлението за една малобройна, но дейна и сплотена общност - особено при апостолическата екзархия. Пожелавам да продължите своя християнски живот в надеждата в условията на вашата действителност.

Марио ГЕОРГИЕВ
Монс. Нин беше у нас
във връзка с ръкоположението
за дякон на Мартин Дулчев.

Попският журналист Włodzimierz Redzioch, сътрудник на агенция „Зенит“, първи интервюира Бенедикт XVI, след като той стана почетен папа. Интервюто бе за книгата на журналиста „Край Иоан-Павел II. Приятелите & сътрудниците разказват“, включваща 21 разговора с хора, близки до блажения (все още - б. пр.) поляк. Поместените откъси са от испанското издание на книгата (изд. „Artes“).

- Кога бе първата ви среща с кардинал Войтила?

- Първата ми среща беше на конклава, когато беше избран Иоан-Павел I. Преди това двамата бяхме работили по едно и също време на II ватикански събор, но в различни комисии. След време чух да се говори за архиепископа на Краков, за философските и пастирските му трудове. Разбрах, че и Войтила е запознат с работите ми. Бе прочел моето „Въведение към християнството“ и го беше цитирал при духовните упражнения, които беше водил на папа Павел VI и курията през Великите пости на 1976 г. Така че сякаш вътрешно очаквахме да се срещнем...

Преди конклава през 1978 г. Войтила анализира за нас по удивителен начин природата на марксизма. Но преди всичко веднага усетих човешкото му обаяние, а по начина му на молитва - колко дълбоко е свързан с Бог.

- Как стана назначаването ви за префект на Конгрегацията за вярата?

- Йоан-Павел II ме повика през 1979 г., за да ми назначи за префект на Конгрегацията за католическо образование. Бях минали само две години, откакто бях поел архиепископството на Мюнхен, и смятах за невъзможно толкова скоро да го напусна. Тази служба беше един вид обещание за вярност на епархиите, към която принадлежах. Затова помолих папата да отложи назначението... А през 1980 г. ми каза, че в края на 1981 г. иска да ми назначи за префект на Конгрегацията за доктрина на вярата... Тъй като още се чувствах задължен към епархиите, си позволих да поставя едно условие, което смятах за неизпълнимо - да продължа да публикувам богословски трудове. Папата, който към мен беше винаги благосклонен, каза, че ще се информира по въпроса. След време при една среща ми обясни, че богословските публикации са съвместими с длъжността на префекта... Така че приех работата, съзнаващ както значението ѝ, така и че послушанието на папата изискава да кажа „да“.

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1485)
април 2014 г.

ли на прагматична база - няма кое е наистина добро и кое е наистина лошо, а нещата се преценяват от гледна точка на ефективността: „нешто“ е по-добро или по-лошо. И големата задача на папата в енцикликата беше да очертае пак една метафизична основа в антропологията и да даде християнска конкретизация в новия образ на човека от Светото писание... Също така е много важна Fides et ratio... Задължително трябва да се спомене Evangelium vitae, която развива една от основните теми в понтификата на блажения папа - неприкосненото достойнство на човешкия живот още от зачеването му...

- Относно духовността на полския папа?

- В автобиографичната му книга „Дар и тайна“ може да се види до каква степен тайнството на свещенство е оформяло неговия живот и мисъл. Неговата отданост не беше индивидуална - той беше винаги загрижен за Църквата и за хо-

Все по-ясно чувствах, че Йоан-Павел II е светец

ратата... Всички познаваме големата му любов към Божията майка. Да бъде изцяло на Мария, значеше да бъде заедно с нея изцяло на Господ...

- Какво ще кажете за славата му на светец приживе?

- Йоан-Павел II не търсеше аплодисменти, нито се оглеждаше загрижен да види как ще бъдат приети решенията му. Той действаше въз основа на вярата и убежденията си и беше готов да понася и удара... Мъжеството му да говори истината в моите очи е първостепенен критерий за святост. Неговата пастирска ангажираност докрай може да бъде разбрана само като резултат от връзката му с Бог. Това беше една неуморна ангажираност - не само при апостолическите пътувания, чиито програми от начало до края бях запълни със срещи, но и в ежедневието, от сутрешната литургия до късно вечерта. Дадох си ясна сметка за това при първото му апостолическо пътуване в Германия (1980). В Мюнхен реши по обяд да се оттегли за подълго, но скоро ме повика в по-коите си. Заварих го да чете молитвеника и му казах: „Свети отче, трябва да си почиваte.“ А той отговори: „Това мога да го правя на небето...“

7 март 2014 г.
По Zenit.org

С пана Франциск се засилва сътрудничеството между католици и православни

И Московският и Всеруски патриарх Кирил е изказал пожелания на папа Франциск за годишнината от неговия понтификат. В посланието се казва, че „изминалата година бе белаяана с важни инициативи за Римокатолическата църква и бе изпълнена с надежди“. „Усилията на Негово светейшество за по-ярко присъствие на евангелските идеали в живота на съвременното общество вече дават своите резултати“, е изтъкнал патриархът. Според него грижата и вниманието на папата към страдащите „припомня на хората дълга

на любовта към близния“.

Патриарх Кирил също така е отбелаязal, че двустранните отношения между двете Църкви „през последната година са получили нов тласък“. „Ценя високото ниво на разбиране и усилията и на двете страни за заздравяване на взаимоотношенията между православни и католици“, е добавил патриархът и е пожелал на папа Франциск физическа и духовна сила, мир, радост и Божия помощ в изпълнението на неговото служение.

Да бъде това, което Бог иска

От стр. 1

щениците и владиците.

Самото ръкоположение започва с дълбок поклон на земята - поклон, който символизира вярата и благодарността на тези, от които произлиза дяконът, а именно народа.

След това семинаристът отпраща поглед към олтара и тези, които са най-близо до него - свещениците, и с благодарствен поклон проси Божията благословия.

Стига до олтара, покланя се пред Бог и пред епископа, от чийто ръце ще получи ръкоположението.

Следва диалог между епископа, дякона и народа, в който владиката се обръща към народа с въпроса дали смятаме този човек за достоен да бъде между нас, да служи на свещениците и на вярващите,

зашто тази отговорност е и наша, а не само на свещенослужителите.

После бъдещият дякон започва да обикаля олтара, а през това време свещениците призовават в песен всички мъченици на помощ, а самият дякон призовава себе си към честност и чистота. Възпяват също и апостолите, защото бъдещият дякон трябва да препредава тях и техния пример и преди всичко Иисус Христос - единствения спасител и източник на всяка святост, по чиито стъпки иска да върви.

Самата молитва на ръкоположението се извършва на колене, с глава на олтарната маса, пред Светото причастие, като през цялото време Мартин се моли в себе си с молитвата: „Господи, бъди милостив към мене, грешния!“

Росица КАЛОФЕРОВА

Семейството съществува с Божията благословия

От стр. 4

награда от него е плодът на утробата“ (Пс. 126, 3).

Семейните задължения са важна основа, върху която трябва да се изграждат човешките взаимоотношения, а взаимното послушание е основата на усилването и стабилността на семейството. Иисус израства в едно стабилно семейство, където се почита всичко, което е свързано с културата и вярата на еврейския народ в Бога Спасителя. Родителите са силно вярващи хора, които са пример за своите близки, роднини и съседи. Те се уповават на Божите думи, намиращи се в книгата „Притчи Соломонови“: „Поучи момъка в началото на пътя му; той не ще се отклони от него и кога остане“ (Пр. 22, 6). Пловдovete на тяхната любов се виждат най-вече при отглеждането, обучението, възпитанието, молитвата и обичането на детето Иисус. Техният социален, религиозен и културен живот е изпълнен с пълно отдаване на Божията воля. Животът на Йосиф и Мария е при-

мер за детето Иисус. Чрез личния Си пример Иисус ги уверява в Своята любов, растеики в мъдрост и послушание към тях (срв. Лк. 2, 51-52). В родителите Си Иисус вижда не само безграничната човешка любов, но любовта, която е благословена от Неговото присъствие. Там, където Бог присъства, царят мир и любов. Разбира се, че от човешка гледна точка на Йосиф и Мария едва ли им е било лесно да живеят в материалната бедност, в която са се намирали, и все пак са успявали, защото са имали задължение не само към себе си - както е при всички семейства, но най-вече защото са имали задължението да отглеждат Детето Иисус, да отглеждат Семия Бог. И тук ми идва на ум въпросът, който се отправя към всички нас - как ще спечелим борбата на живота без подвиг? Защото в крайна сметка това е постът. Подвигът за Йосиф и Мария е отглеждането на Детето Иисус. За тях Иисус е най-високият приоритет, защото само от Бог имат нужда. Бог им стига. Тяхното единствено богатство е Любовта, а всичко останало е само суета на суетите. Тяхната радост е да живеят в Божието присъствие.

Истинската радост е истинска, защото не се затваря вътре в самото семейство, а е отворена към другите, споделящи се. Христос, който е съвършената радост, влиза в света, за да внесе в света Благата вест за спасението на човешкия род. Виждаме Го да присъства заедно с майка Си и учениците Си в сватбата в Кана (срв. Йн. 2, 1-11), където продължава да изпълнява волята на Отца Си с първото Си чудо. С радост приема да бъде приет като гост в семействата на първите Си ученици (срв. Лк. 1, 29-31; 2, 13-17) и утешава със Своето присъствие скръбта на приятелите Си от Витания (срв. Лк. 10, 38-42; Йн. 11, 1-44). Имайки и живия пример на Своите родители, Христос потвърждава достойнството на брака, като обяснява Божия закон за семейството (срв. Мт. 5, 32; 19, 3-12; Мк. 10, 1-12; Лк. 16, 18), проповядвайки на всеослушание пълното единство и постоянната вярност на съпрузите: мъж и жена, отхвърляйки развода и прелюбодеянието. Човешката съпружеска любов е „велика тайна“, която се разкрива още в Стария завет, където не малко пророци я възпяват с вдъхновени стихове, като например пророците Осия (1, 2 - 3, 3) и Малахия (2, 13-16). В Книгата „Песен на песните“ любовта между жената

„Каритас“ - София, подкрепя бежанците с бесплатни курсове по български език

От стр. 1

же ще бъдат обхванати в 22 учебни групи. Курсовете са с продължителност 120 учебни часа в рамките на три месеца. Целта е участниците да достигнат начално ниво на български език с практическа на- соченост, за да могат да се чувстват по-комфортно в заобикалящата ги среда и да се справят с елементарни ситуации от ежедневието. Занятията ще се провеждат в самите настанителни центрове, а за воденето им са ангажирани 11 преподаватели.

За нормалното протичане на учебните часове УНИЦЕФ дари за всички курсисти и учители учебни помагала, тетрадки, маркери, химикалки и други необходими материали.

„Това са хора, които са напуснали собствената си родина, търсещи убежище заради войни, конфликти, насилие. В повечето случаи идват тук съвсем сами или с част от се-

мействата си, след като са преживели ужаса на бягството, оставили са приятели, роднини и дом, за да спасят живота си и да започнат наново. Пристигайки в новата държава, те не познават никого, не знаят езика. През миналата година предоставихме възможност на 35 души да се обучават по български език и резултатите не закъсняха. Повечето споделиха, че се чувстват доста по-комфортно и сигурно. Интересът беше много голям. Вложихме много усилия да продължим в тази по-сока и сега курсовете ще са достъпни за над 400 души, като този път ще има и групи за деца между 7 и 16 години“, разказва Иван Черешаров, координатор на проекта.

Проектът се осъществява с финансовата подкрепа на ВКБООН в България и сътрудничеството на ДАБ при МС.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

зи семейства бяха острови на християнски живот сред един невярващ свет.“

В този свят, в който днес ние се намираме, Църквата като семейство не е много по-различна от времето на нашите родители. И тогава, и днес всеки от нас, от собствената си позиция на съпруг, родител, дете, беден или богат е поканен да покаже, че Църквата като „семейство на Бога“ е мястото на най-голямата солидарност и любов. Именно вътре в семейството всеки човек има свое място, от което е призван да известява Божието царство. Обединени от вярата си любов, семействата имат своите задължения да се грижат за чистия образ на „тайната на любовта, която Господ откри на света със смъртта и възкресението Си“ (Gaudium et Spes, 52). Тази тайна на любовта е мощното движител, който движи семейството напред в изпълнение на семайните си задължения.

Отец Йоан-Милен НАЙДЕНOV

Беседа по време на Великия пост след отслужването на Кръстния път в катедралния храм „Успение Богородично“ на католическа енория „Успение Богородично“, София, 5 март 2014 г.

Немската музика на XVII в. е слабо позната на любителите извън пределите на Германия. Тя потъва в сянката на могъщата личност на Бах. Защо да се изследва друго, когато за музикалната мисъл и идеи на великия майстор на полифонията пред музиковедската наука стоят все още много неразрешени въпроси...

Но се оказва, че музиката на XVII в. представлява интересно явление и си струва да обрънем погледа си към нея. Оригиналността ѝ се дължи на връзките ѝ с науката и литературата. Не бива да се пренебрегва и ролята на Реформацията, която подтиква развитието на науките. Немските музиканти от тази епоха са като правила енциклопедични личности - наред с музиката, а в много случаи и преди да се докоснат до нея, са прависти, теолози, философи, занимават се с поезия и чужди езици; например Кунау - предшественикът на Бах в Томаскирхе, застава дисертация по право и се занимава с гръцка и еврейска философия, пише научни и художествени творби.

Хайнрих Шутц също се отдава на науката - най-напред учи в Collegium Mauritianum в Касел, а после завърши право в университета в Марбург.

В Германия по това време прониква силно влиянието на италианското изкуство. То се инспирира от аристокрацията, която особено харесва италианска опера. Драматичното изкуство в Германия през XVII в. няма традиции и така пътят за италианското влияние остава широко открит. Но все пак немската баркова опера се развива в известна степен благодарение на подкрепата на бургевството, което радее за национално изкуство. Някакви традиции има в инструменталната музика, но те са слаби. Изоставането на Германия в музиката се дължи на опустошителната 30-годишна война, която става основно занятие на цели поколения, като на края воюващите страни са не една и две и никой не знае точно защо, за какво и с кого се бие.

За репрезентативен стил се говори по-скоро като за уничен опит, а не за тенденция в музиката. Музиката се развива в две посоки - от една страна, са творбите в полифоничен стил, като за основа им служи протестантският хорал - например творчеството на Самуел Шайд (1587-1654), а от друга - творчеството на Хайнрих Шутц (1585-1672), който като ученик на Дж. Габриели в Италия приспособява италианската декламация към немския изказ. Шутц пребивава два пъти в живота си в Италия, където се запознава и с творчеството на Монтеверди и е под силното влияние на венецианската музика. Съществено за творбите му са хоровият диалог и текстовата изразителност. Ефектите на модерния бароков стил се обединяват с контрапункта на стария стил и благодарение на таланта на Шутц се създава гениална музика. Шутц изисква от младите композитори „да счупят костеливия орех на контрапункта“ (предговор към „Духовна хорова музика“)¹ и всички композиционни похвани да служат на изразителността на текста.

Шутц пише много хорова музика в техниката на канционала.² Там обаче не срещаме канционала в чист вид, а обогатен с функционалната хармония³, която по това време настоятелно си пробива път.

Шутц пише предимно духовна музика. Той е дълбоко вярващ човек и вдъхновен от вярата си създава много творби - вокални и вокално-инструментални. Стилът му от 1619 г. - първото му пребиваване в Италия, е характерен за неговите „Давидови псалми“ - например при музиката на 23 псалом, и свещената му симфония, където разликата не е значителна. Във втората творба са прибавени инструментални партии, но полифонията в двойния хор е подобна.⁴

Венецианската естетика на контраста композиторът възприема при второто си посещение в Италия (1628 г.). Шутц се откъсва от големите ансамбли и задълбочава melodический речитатив - например „Малки духовни концерти“ (1636-1639 г.), и мотетите от „Духовна хорова музика“ (1648 г.).

Шутц твори и духовна музика в репрезентативен стил. Това са свещените истории и пасионите.

„История за Възкресение“ (1623) е вид велиденска оракулория за хор, солисти и инструменти.⁵ Тук авторът използва basso continuo като акомпанимент за различните герои, а разказвачът евангелист се придвижава от виола да гамба. Начинът на рецитиране е различен за различните персонажи, като се използва безмензурен речитатив, произлязъл от григорианското песнопение, съчетан с мензурирана декламация. Творбата започва и завършва с хор.

„История за Рождество“ (1664)⁶ е наречана още Коледна оракулория. Там също има речитатор-евангелист и няколко солисти с инструментален акомпанимент. Два големи хора рамкират творбата. Специфични като гласове и инструментални тембри са осем интермеди, които създават впечатление за поредица от различни картини.

„Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва“ (Мат. 16, 24)

От стр. 1

Кръстът трябва да бъде приемат заедно с Иисус, който е разпънат на него, защото ако приемем само кръста, трябва да се откажем предварително. Ако го приемем заедно с Христос, всичко се променя и си даваме сметка, че не ние носим кръста, но той носи нас, защото страданието - прието с вяра и сериозност, се превръща в пътеводител към един по-добър живот, с повече стойност.

Някой е казал, че истинският живот се открива само с очи в сълзи. Който не е страдал, има повърхностно познание за живота. Оказва се неподгответен за него. Ако знаеш да носиш кръста си, той ще се превърне от средство за страдание в катедра на мъдростта. Никой не е така мъдър както този, който знае да носи кръста си. Мъдростта не се състои в прочетените книги или получените титли, а в знанието да се чете книгата на живота. Ако не си математик, литератор, физик, философ, артист, политик - за теб не е загуба. Но ако не знаеш да живееш както трябва - това наистина е голяма загуба. А страшно е да разчиташ на това, което е само тук, на земята, защото всичко се изпълзва, всичко е сън и ставаш жертва на нещо ужасно.

От всичко можем да напра-

вим кръст в нашия живот. Или казано по друг начин - средство за спасение. Както от всичко можем да направим средство за самоунищожение - най-вече чрез отчаянието. Можем да стигнем дори дотам, че да кажем - щастие и страдание са неразделими. Звуци като противоречие, но това не го казвам аз, а Иисус. „Блажени, които плачат“, „Блажени гонените заради Мен“. Мъдростта на този свят говори противоположното. Иисус казва: блажени чистите; а светът: блажени, които знаят да си живеят живота. Иисус: блажени, които плачат; а светът: блажени, които смеят и се забавляват. Иисус: блажени кротките, милостивите; а светът: блажени, които знаят да се налагат и господаруват. Иисус: блажени бедните; а светът: блажени богатите. Иисус: блажени, които страдат; а светът: блажени, които се наслаждават. Колко малко разбирараме блаженствата и най-вече колко малко ги живеем.

Ако приемеш кръста, това ще ти отвори очите за живота, смисъла на всичко, не ще се страхуваш от нищо, защото ставаш господар на себе си. Страданието прави незаинтересована твоята общ към другите. Ти ги обичаш не за това, което дават, а за това, което са. Така кръстът е най-чудно-

то поучение в света. Учи човек да обича истински. А любовта е истинската радост, която е плод на кръста. Странно дърво. Хората бягат от него, защото го смятат за скръб, а то ги прави по-щастливи и истински човеци. Защото на него бе разпъната самата Любов - Христос.

Единствено истински щастливи са тези, които са избрали Иисус с Неговия кръст. Те са крадци на щастие, защото са щастливи стократно още тук, на земята. А какво ще бъде през цялата вечност? Не трябва да се страхуваме от кръста, а да погледнем към Този, който е разпънат върху него - Христос. Той е нашата сила. Той е помирителят между човека и Бог. Кръстът е сянка върху пътя, който води към славата на възкресението. Христос победи греха и страданието чрез кръста. А с възкресението си победи смъртта. И с това стана гарант за вечен живот за всички, които вярваме в Него: „Който вярва в Мене, и да умре, ще оживее“ (Йоан 11, 25). Ние вярваме с цялото си сърце в Христос на Христос. И затова всеки ден се молим, когато изповядваме вярата си: „Чакам възкресението на мъртвите.“ Това е нашата сила в този живот.

Честито Възкресение Христово!

Хайнрих Шутц и неговата духовна музика

„Седемте думи на Христос на кръста“ (1645)⁷ за рецитатор, хор и пет инструмента са по текстове от четирите Евангелия, а в началото и във финалния хор се появява хоралът „Когато Иисус беше на кръста“.

Пасионите на Шутц са три - Лукас, Матеус и Йоханес пасион. Те заместват традиционната литургична декламация с монодия и при тях е използвана полифония при изобразяване на тълпите. Речитативите са силно повлияни от църковния репертоар - целият Матеус пасион е в модус ре.⁸ Изразителният ансамбъл и хоровете с особена хармония притехват характеристиката на репрезентативния стил.

Матеус пасион Шутц написва, инспириран от саксонския курфюрст Йохан Георг II. Пасионът е създаден в 1666 г., една година след Йоханес пасион, и също притехава изразителна музикална интонация като псалми 100 и 119, както и като „Немски Магнifikat“. Матеус пасион съчетава в себе си старателите църковни форми с прогре-

тивните стилистически средства на флорентинската оперна монодия и немската песенност. Тук Шутц се проявява и като майстор на драматичния текст, като според своето разбиране, следвайки исторически важният моменти, описани в Библията, акцентира и преповтаря с вешчина поновому текстовата композиция.

Драматизът му е близък до народния - всичко е обично за преживяването на средновековния човек. Библейското събитие е „претворено в музика“ - там се „чуват“ диващината, ядът и яростта, фанатизът и всички чувства, породени в 30-годишната война. Те сякаш наимират изява в тази музика, но успоредно с това музиката представя картина на една истинска човечност. Всъщност музиката се явява като галерия на всички характерни за епохата чувства, като същевременно отразява и очакването на едно по-светло и спокойно бъдеще. Пасионът започва с четириглосен хор, след което започва смяна на солист с хор. Образът на музикалното изграждане - противането на музиката, се подрежда във всяка фраза на текстовото съдържание. Пластичната имитаторика в полифоничното многогласие, както и в хомофонните строфи Шутц ус-

пява да осъществи чрез хоровите интермеди, като същевременно насища музиката с емоционално въздействие. Текста концентрира в ясна и кратка форма. Хоровете в пасиона са забележителни. Това е високохудожествена музика, представена по характерен начин, отразяваща хуманистичният стремежи на епохата.

Композиторът се опира в творчеството си на староевангелските песенни форми, като преработва майсторски по новому. Той създава едва ли не една „нова григорианика“ за своите пасиони.

Лукас пасион (1664) е най-високият пункт в музикалното развитие на речитативния пасион.

Йоханес пасион е написан във фригийски модус⁹. Тук речитативите не се съпровождат инструментално. Средновековният тон на четенето е развит като истинско изкуство - лаконичен от една страна, а от друга - насытен с ярка индивидуалност. Тонът пасва добре на разказаното пасионно действие както и на афекта на различните действащи лица. Речитативите на първосвещениците, робите и народа се съпровождат от високохудожествени четириглосни хорови построения без инструментален

съпровод. Така е изявен драматизът на разбунените тълпи. Хорът рамкира целия пасион. Текстовете не са буквалният текст от Светото писание, а са драматургично преработени гласове на общността.

Цялостното творчество на Хайнрих Шутц като че се преоткрива наново в музикалната култура на западноевропейските страни. За изпълнението му се изискват хорове с дълга практика, както и диригенти. Като се има предвид, че музиката на Шутц отразява една чужда и твърде далечна за нас, съвременните хора, естетиката, става разбираемо защо подобни изпълнения са рядкост особено за нашия географски район, останал твърде далеч от характерното за ранния барок тоново изкуство.

Майя ХИЛДЕГАРД

Бележки:

1. От атлас „Музика“, том 2
2. Канционал - хармония, която разглежда съзвучията и има законости за свързването на акордите в старите църковни гами.
3. Функционална хармония - хармония, според която свързването на акордите следва правилата на класическия мажор и минор.
4. Патие, М.К.Б., „История на музиката“, част 1 - София.
5. Пак там.
6. Пак там.
7. Пак там.
8. Модус ре - от църковните ладове - дорийски.
9. Фригийски модус - от църковните ладове - с основен тон ми.

От стр. 1

а приемането да бъде само кратък миг от хилядолетната история е само фрагмент от нещо много по-голямо. Това е отличен аскетичен опит и истинско доказателство за любовта, защото ни освобождава от гордостта, от забързаността и са-монадеяността. Опитвам се да осмисля всичко това не само с ума, а и със сърцето си.“

Сигурен съм, че всички вие познавате добре живота и дейността на двамата светци, за които говорим, и затова няма да се спират на тях, а ще се помъча да надникна дълбока в техните сърца, които знаеха много добре какво значи да съхраниш и опазиш, да обичаш и водиш една християнска общност.

Ще припомня само, че апостолическата визита на монс. Анджело Джузепе Ронкали е била изключително благодатно

Босилков и Ронкали

събитие за нашата Католическа църква. Той, представителят на папата, възстановява една отдавна забравена традиция, практикувана векове наред. През пролетта и лятото на 1925 г. Ронкали посещава всички католически общности - от днешното град Раковски до Малко Търново, от Видин до Варна. Обикаля страната с влак, на кон, с автомобил или файтон. Факт е, че посещава Бърдаре поне два пъти - през юли 1925 г. и през април 1931 г. Посещенията му са запечатани в две фотографии, направени от тогавашният енорист отец Алоиз Манушев. Днес заедно с тези две снимки ще подаря на вашата общност и някои писма,

написани от Ронкали до енорийския свещеник. Искам да ви прочета кратък отъкс от тях.

„Ex, ако имаше кинокамери, които да заснемат сбогуването на вървящите от Бърдарски гран, както го виждах аз, обръщайки се за последно от колата! Но какво да се прави... Тази връвяща, а и всички останали, на които се насладих по време на посещението ми в Северна България, ще останат в сърцето ми, докато то тупти, заедно с милия спомен за отец Манушев и неговата ценна и по-учителна компания. Нека Бог да ви се отплати от мое име и да умножи плодовете на вашата пламенна дейност в прекрасната ви енория!“

Искам също да ви припомня, че монс. Ронкали и отец Евгений са се познавали и срещали най-вече в периода 1930-1934 г., когато нашият блажен приключващо обучението си в Рим, за да се върне в Русе като секретар на монс. Дамян Теелен. Миналата година открих в Бергамо десетина непознати досега писма от отец Евгений до монс. Ронкали, а се надявам да бъдат намерени и още много други.

Любопитно е, че в две писма на монс. Ронкали до монс. Теелен - от 1932 и 1934 г., откриващи пасажи, отнасящи се до редица срещи между двамата бъдещи блажени. В първото писмо апостолическият делегат,

след като надълго и нашироко описва неприятностите в Никополската епархия (естествено всички свързани с Белене - непримиримия дон Станислав Петро, бивш енорист на Белене, беленчанина дон Карл Раев, по-редния протест срещу новия енорист и подписката за върщане на стария и т.н.), разказва за срещата си с младия свещеник пасионист: „Отец Евгений се отби на върщане от Рим и по случай успешното завършване на обучението си и в знак на уважение към Ваше Светейшество го покани да ми погостува. Възползвах се от възможността и му дадох някои простики съвети, които биха му били полезни, за да бъде неговото свещеническо и религиозно служение ползотворно и резултатно както в настоящето, така и за в бъдеще. Не е малка утеша това, че В. Св. успя да подгответи

На стр. 10

„Блажени бедните духом, защото...

От стр. 3

е да виждаш една младеж, която „има всичко“, но е обзета от слабост.

Свети Йоан се обръща към младите в посланието си: „Зашто сътеш силни, и Божието слово пребъдва във вас, и победихте лукавия.“ (1 Йн. 2, 14) Младите хора, които избират Христос, са силни, те се хранят от Неговото слово и нямат нужда да „се тъпчат“ с други неща. Осмелете се да плувате срещу течението. Бъдете способни да търсите истинското щастие. Отхвърлете ефимерното, живота за еднократна употреба, откажете се от култура, която смята, че сте неспособни да поемате отговорности и да се изправите срещу големите предизвикателства на живота.

3. Блажени бедните духом...

Първото блаженство - тема на предстоящия Световен ден на младежта - обявява, че блажени са бедните духом, защото тяхно е Царството небесно. Във време, в което толкова много хора страдат заради финансова криза, може да изглежда странно да обвържем бедността с щастието. В какъв смисъл можем да говорим за бедността като за блаженство?

Първо, нека се опитаме да разберем какво значи „бедни духом“. Когато Божият син стана човек, Той избра пътя на бедността, на принизяването. Или по думите на свети Павел в неговото послание до филипийци: „Понеже вие трябва да имате същите мисли, каквито е имал Иисус Христос, Който, бидейки в образ Божий, не счете за похищение да бъде ражен Богу; но понизи Себе Си, като прие образ на раб и се уподоби на човеци; и по вид се оказа като човек.“ (Фил. 2, 5-7) Иисус е Бог, Който се отказва от Своята слава. Тук виждаме избора на Бог да бъде беден. Бидейки богат, осиромаша, та да се обогатим ние чрез Неговата сиромаша (вж. 2 Кор. 8, 9). Това е тайната, която съзерцаваме от яслите на Божия син

във Витлеем и след това на кръста, където унищожението достига своята кулминация.

На гръцки прилагателното беден не само че има чисто материално значение, но и означава „просъяк“. То е свързано с юдейската концепция за анахим, „кrottките и малки у Бога“. То предполага принизяване, осъзнаване на собствената ограничено и екзистенциална бедност. Анахим разчитат на Бог, знаят, че зависят от Него.

Света Тереза на Младенеца Иисус ни казва, че чрез Своето въплъщение Иисус слизи сред нас като просъяк, който иска нашата любов. Катехизистът на Католическата църква пише, че „човек е просъяк пред Бога“ и че молитвата е среща на Божията жажда с нашата жаждада.

Свети Франциск от Асици разбира много добре тайната на Блаженството за бедните духом. Когато Иисус му говори чрез прокажения и от разпятието, Франциск разпознава както Божественото величие, така и собствената си човешка нищета. В своята молитва беднякът от Асици прекарва часове, задавайки на Бог въпросите: „Кой си ти?“, „Кой съм аз?“ Той се отказва от охолен и безгрижен живот, за да се ожени за „дамата Бедност“, да подражава на Христос и да следва Евангелието съвсем буквально. Франциск подражава на Христос в бедността и в любовта си към бедните - за него тези неща са неразделно свързани, те са двете страни на една и съща монета.

Можете да ме попитате: „Какво да сторим, та да превърнем бедността на духа в начин за живот, който да се отрази конкретно на нашето съществуване?“ Отговаряме - с три неща.

Първо, опитайте се да бъдете свободни по отношение на вещите. Господ ни призовава да водим евангелски начин на живот, който се характеризира с трезвост и с отхвърляне на културата на консуматорството. Това означава да се интересуваме от същността и да се научим да се освобождаваме от всички ненужни вещи, които ни заобикалят. Нека се откъснем от алчността да прите-жаваме и от идолопоклонството към парите и безсмисленото харчене. Нека поставим

Иисус на първо място. Той може да ни освободи от поклонението пред идолите, които ни заробват. Доверете се на Бог, скъпли млади приятели! Той ни познава, обича и никога не ни забравя. Също както се грижи за цветята на полето (срв. Мт. 6, 28), така Той ще се погрижи и за нас - да не сме лишени от нищо. За да преодолеем икономическата криза, трябва да сме готови да променим начини на си на живот и да избягваме разточителството. Както се нуждаем от смелост, за да бъдем щастливи, така също имаме нужда от смелостта, за да живеем скромно.

Второ, ако искаме да живеем според блаженствата, всички ние имаме нужда да изживеем обрат в начина, по който гледаме на бедните. Трябва да се грижим за тях и да бъдем чувствителни към техните духовни и материални нужди. На вас, младежите, поверявам задачата да възстановите солидарността в човешката култура. Изправени пред старите и новите форми на бедност - безработица, миграция и различни видове зависимости - ние сме длъжни да бъдем бдителни и внимателни, като не се поддаваме на изкушението да бъдем безразлични. Да не забравяме и всички онези, които чувстват липсата на любов, които са лишени от надежда за бъдещето, които са се отказали „да влязат“ в живота, защото са обезърчени, разочаровани или уплашени. Трябва да се научим да бъдем на страната на бедните, а не просто да се впускаме в риторика за бедните! Да излезем навън и да ги срещнем, да се вгледаме в очите им и да ги чуем. Бедните ни дават конкретна възможност да срещнем самия Христос, да се докоснем до страдащата му плът.

Освен това бедните - това е третата ми мисъл - не са само хора, на които можем да дадем нещо. И те могат да ни научат на много неща. Колко много можем да научим от мъдростта на бедните! Помислете за този пример - преди няколкотин години един светец, Беноя-Жозеф Лабър (1748-1783, светецът просъяк - б.р.), който спеше по улиците на Рим и живееше от милостния, се превърна в духовен наставник на най-различни хора, включител-

но на благородници и прелати. В известен смисъл бедните за нас са като учители. Те ни учат, че колко струва един човек не се мери по това колко прите-жава, по банковата му сметка. Бедният човек, човекът, лишен от материални блага, винаги запазва своето достойнство. Бедните могат много да ни научат - и за смирението, и за уповането в Бог. В притчата за фарисея и митаря Иисус ни показва митаря като пример за подражание, защото е смирен и съзнателен, че е грешен. И вдовицата, която пуска две дребни монети в съкровищницата на храма, е пример за щедростта на тези, които нямат почти нищо, а дават всичко, което имат (срв. Лк. 21, 1-4).

4. ...зашто тяхно е Царството небесно

Царството небесно заема централно място в Евангелието. Иисус е възпътеното Царство, Той е Емануил, Богът с нас. А това Царство, Божието величие, пуска корени и израсства в сърдата на хората. Царството е едновременно дар и обещание. То вече ни е дарено в Иисус, но предстои да бъде осъществено във вълната. Затова всеки ден ние се молим на Отца: „Да дойде Твоето царство.“

Вързката между бедност и евангелизация е много дълбока - както между темата на Световната младежка среща „Идете, научете всички народи“ и темата тази година, която е „Блажени бедните духом, защото тяхно е царството небесно“. Бог иска бедна Църква, която вести Евангелието на бедните. Когато Иисус изпраща дванадесетте на мисия, Той им казва: „Недейте им ни злато, ни сребро, нито мед в поясите си, ни торба за път, ни две дребни, нито обуща, ни тояга; защото работникът заслужава своята прехрана.“ (Мт. 10, 9-10)

Евангелската бедност е основно условие за разпространението на Царството Божие. Най-прекрасният и спонтанен израз на радост, който съм наблюдал в моя живот, е радостта на бедните хора... В наше време евангелизацията е възможна само чрез посредничеството на радостта.

Както видяхме, блаженството на бедните духом определя нашето отношение към Бог, към материалните блага и към

бедните. Благодарение на примера и думите на Иисус ние осъзнаваме каква сила нужда имаме от това да се обрънем, да сторим така, че логиката на „да бъдем повече“ да надделие над тази „да имаме повече“. Светците могат най-много да ни помогнат да разберем дълбокия смисъл на блаженствата. Затова канонизацията на Йоан-Павел II, която ще бъде отслужена на Втората пасхална неделя, ще бъде едно много радостно събитие. Той ще бъде главният покровител на Световните младежки срещи, които създаде и винаги подкрепяше. И чрез общението на светите той ще продължи да бъде за всички вас баща и приятел.

Тази година през април отбелязваме 30-годишнината от повечето на Кръста на изкуплението на младите. Точно от този символичен акт на Йоан-Павел II започна голямото младежко поклонничество, прекосило оттогава до днес петте континента. Паметни остават думите на папата, казани на Великден през 1984 г.: „Скъпи мои младежи, закривайки свещената година, повярвам на вас символа на тази юбилейна година - Християния кръст! Носете го по целия свят като знак на любовта на Господ Иисус към човечеството и вестете на всеки, че само в Христос - Който умря на кръста и възкръсна от мъртвите - може да бъде открито спасението и изкуплението.“

Скъпи младежи, величаве душата ми, химнът на Мария, също бедна духом, е и песента на всеки, който живее Блаженствата. Радостта от Евангелието изненава от свързаната сърдечна изживява радостта и изумлението от Божиите дела, също като сърдцето на Девата, наричана блажена от всички поколения (срв. Лк. 1, 48). Нека Мария, Майката на бедните и звездата на новата евангелизация, ни помогне да живеем Евангелието, да възпитим блаженствата в нашия живот, да имаме смелостта винаги да бъдем щастливи.

Franciscus
По <http://www.catholic-bg.org>
Източник: Vatican Information Service

Босилков и Ронкали

От стр. 9

по време на епископата си добри български свещеници. Вие имахте доста по-добър късмет от вашите предшественици. Естествено ще е нужно време и търпение, за да подкрепятете тези добри хори при първите им стъпки, които съвсем не са безопасни, имайки предвид младата възраст и неопитността им.

И така, с усмивка, за да разбера степента на готовност на този нов доктор, оставил изцяло в ръцете на своя епископ, го попита: „Бихте ли отишъл, от послушание, в Белене, докато и на по скромна служба?“

Отговори ми: „Да, готов съм да отида в Белене, въпреки че присъствието на много бойните роднини може да ще създаде някои неудобства.“ Това кое то каза, ми се хареса много².

Във второто писмо монс. Ронкали припомня: „Гостуването на отец Евгений в София ми достави удоволствие и останах силно впечатлен. Братски му подметнах няколко неща, които, мисля, биха успели да го окуражат в новото му служение в Български геран, за кое то считам, че е добре подгответен. Тъй като е добър по душа, твърд в решенията си и сигурен в доктрината, мисля, че можем да му възложим големи надежди. Що се отнася до недостатъците... какво да кажа? Ех, младост! И той си държи лека въкъщи: възрастта, притесненията, много бойните други обстоятелства олекоятват всичко останало. Към днешната смятам, че В. Св. спокойно може да му повери такава голяма тежест, каквато е енорията в Български геран.“

И накрая, каквото и да се случи, важно е епископът да може да каже, че е изпълнил задачата си, поучавайки, наставлявайки, окуржавайки, благославяйки³.

Прекрасни са тези взаимоотношения между светци, между личности, обичащи Бог и работата на лозето му. Присъствието и дейността им в християнската общност на Българе и Никополската епархия дариха много, много повече от това, което знаем и виждаме, много повече от едно посещение или футболен отбор, много повече от няколко снимки или клуб на колоездача...

Така е, защото присъствието на светец между нас - отвъд нещата, които е направил - е неизмеримо съкровище само заради факта, че той е живял сред нас. Тяхната дейност - невидима, смирина, пламенна, за въздигането на онзи храм от живи камъни, който е Църквата... е много по-ценна от самите храмове, тухлени къщи и манастири, които днес ги има, а утре могат да бъдат изоставени и порутени, както можем да забележим, ако тръгнем оттук и отидем до края на улицата.

Християнската общност - енорийска и епархийна, не се изгражда единствено издигайки стени или реализирати реалистични дейности, а преди всичко живеещи сериозно собствената вяра чрез интензивна молитва в търсене на светостта. Днес можем да видим построено и да си спомним за дейността на двамата светци. Но зад тези стени, зад тяхната активност бяха и са сърцата на двама души, дълбоко обичащи Бог и братята си. Къде ли са се научили да обичат така? Къде ли са се научили да бъдат бъщи и пастири? Как са успели да разберат, че една общност се гради и ръководи посредством смирина работа, в мълчание и дълбока вяра?

В училището на свети Йосиф: баци не по плът, а по дух

Мисля, че вашият патрон свети Йосиф държи ключа, за да влезем в онова светилище на светостта, които са животът на блаженния Анджело Ронкали и блажения Евгений Босилков. Да, защото техният начин на живот - смирен, мълчалив, трудоемък, изпълнен с вяра... не е възникнал спонтанно и от нищото, а е плод на дълбока духовност, свързана със свети Йосиф.

(Следва)

Отец Паоло КОРТЕЗИ, пасионист, слово в с. Български геран по повод 80-годишнината от построяването на храм „Свети Йосиф“

1. 31/08/1925 - Писмо от монс. А. Дж. Ронкали до отец Л. Манушев
2. София, 21 януари 1932
3. София, 19 юни 1934

Стихове и багри

(Продължава от бр. 3)

Акатистът на Успение Богородично (икос 4) я възпява като „от патриарсите предизобразена и от пророците предвъзвестена“. Около образа на Девата в храма съответно са нарисувани различни патриарси и пророци, носещи в ръце символа, който характеризира тяхното пророчество по отношение на Богородица. Така Соломон държи в ръка престола на премъдростта (Sedes sapientiae - според лоретанските литания на Запад). Ако Христос е Премъдростта божия, то Девата е тронът, необходимата среда за Негово възцаряване.

За да има някакъв ред, ще започна с образите, взети от акатиста на пресвета Богородица, допълвайки - ако има повторения на темата от акатиста на Успение Богородично, от благодарствения канон на Богородица и текстовете от минея или други богослужебни книги като требника дори. Така икос 1 продължава с думите „Радвай се, защото ти си Царев престол, радвай се, защото носиш Онзи, който всичко държи“!

**10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1485)
април 2014 г.**

Приносът на Девата за въчеловечествяването на Спасителя е като тази основа, трон, позволил възкачването на Царя Небесен. Преди въплъщението Второто лице на Пресвета Троица е видяно като Премъдростта божия, която също седи на трон. Във видението на Иезекиил (1, 4-28) това е огнен трон - колесница, задвижван от четирите същества с вид на лъв, телец, орел и човек. Вечерната на Благовещение (втора стихира, самогласна „Анатолиева“, глас 1), възпявайки Богородица, добавя „Радуй ся, престоле огненорзачни (четвривидни) прославенейши... седалище царя небеснаго“. А утрената на Благовещение (песен 6 на Йоан) продължава с „радуй ся царево седалище яко носиши Носяща вся (носеща този, Който всичко носи); друг текст (утреня на Предпразненство на Рождество Богородично, глас 5, песен 1, ирмос) припява „радуй ся, престол божий височайши“. Ако се върнем на трона, който Соломон направи за себе си от слонова кост, обкован със злато (3 Царства 10, 18), то той е видян и на Запад (от теолога Пиер Дамяни) като символ на Мария, майката на новия Соломон - Иисус Христос. Слоновата кост е отнесена към нейната девственост, а златото - към божествеността, която простира своята сянка над нея. Лоретанските лitanii също наричат Девата „кула от слонова кост“ (Turris eburnea), както и „кула Давидова“ (Turris Davidica), където крепостната кула със зъбери символизира добродетелта „целомъдрие“ (castitas), а слоновата кост заради белотата си - девствеността.

В Ново Делчево сред богоизображените символи е нарисувана и крепостна стена, която може да онагледи различни цитати от молитвеното творчество в чест на Богородица: „непоколебима куло“ (от молитвата след кондак 13 на акатиста на Успение Богородично), „несъкрушима крепосте и ограда на православните царства“ (от икос 3 на акатиста към покрова на Пресвета Богородица), „свещено селище на Славата“ (из песен 5 на Благодарствен канон на Пресветата Богороди-

(Следва)

Отец Петко ВЪЛКОВ

* Публикуваният тук материал е част от предстояща за излизане книга-фотоалбум за църквата „Успение Богородично“ в село Ново Делчево с богословски прочит на стенописите и иконите в нея, дело на доц. Здравко Каменаров, Милян Стефанова и Жени Павлова.

Интересна книга за писмените системи в целия свят

За асоциацията „Балкан медија“ новата 2014 г. започна с радостно събитие. Излезе от печат първата по рода си книга *Scriptura mundi*, която представлява сборник от статии от 40 учени от цял свят върху историята, системите и особеностите на различни писмености и азбуки от различни региони на света. Издател на този колосален труд е Росен Милев - президент на асоциацията, както и на Къща „Вулфил“ - едно звено на „Балкан медија“.

По-голямата част от статите са на английски език, има две на руски, две на немски, една на сръбски и една на български. С научни статии от България - София, участват двама души - Катя Меламед и Майя Райкова. Единствената статия за нотните системи, която обхваща древността и ранното Средновековие, е на М. Райкова. С това се въвежда за въдеще

една възможност за проучване и публикации и на писмените системи, свързани с музиката.

Книгата е представена като първи том, кое то означава, че ще очакваме нови томове, богати с още научни публикации. Замислената първица от книги е всъщност прелюдия към стартиращия проект за създаване и откриване на Музей на писмеността. Той ще издигне културния престиж на страната ни и на София, която се кандидатира за столица на културата на Европа през 2019 г.

Знаменателно е съвпадението на издаването на *Scriptura mundi* с десетгодишнината от откриването на Къща „Вулфил“, в основаването на която са взели участие покойните вчех епископ Методий Стратиев и монс. Елдъров, двамата осветили дом „Вулфил“.

М.Р.

Направи нещо

Един свят човек, вървейки през града, видял момиче в дрепави дрехи, което просело милостина.

- Господи, защо допускаш това? Направи нещо, моля те! - обрънал се той към Бог.

Вечерта по новините по телевизора гледал репортажи за това как хората се убиват едни други, видял очите на умиращи деца, изтощените им от глад тела.

И отново викнал към Бог:

- Господи, погледни колко много зло... Направи нещо, моля те!

През нощта светият човек чул Божия глас:

- Аз вече направих нещо - създадох теб.

Ако нямаш...

Ако не обичаш да работиш, не отваряй работа на другите.

Ако нямаш вече сили да се изкачваш, събери сили, за да не слизаш.

Ако нямаш възможност да вдигнеш палат, не бутай чуждата колиба.

Ако нямаш пухено легло, не хвърляй кабарчета върху дюшката на другите.

Ако нямаш глас, за да изпълниш света с мелодии, не го изпълвай с трептенията на своите краищици.

Ако нямаш настроение да се усмихваш, не разплаквай себеподобния.

Ако нямаш балсам, за да затвориш раната на близния, не я натривай със сол, за да увеличиш страданията му.

Ако не искаш да си розата, която парфюмира пътя на умрения пътник, не бъди трънът, застанал на пътеката му.

С други думи: ако нямаш добротата на светците, поне се опитай да се държи като човек.

Л. ОМЕРО, по интернет

Папа Павел VI и Вселенският патриарх Атенагорас

Окончателно потвърждение на чудото, извършено по застъпничеството на папа Павел VI

Комисия от богослови към Конгрегацията за светците единодушно призна чудодействия характер на излекуването на дете благодарение на застъпничеството пред Бог на Джовани Батиста Монтини, известен на света като Павел VI (1963-1978). На 12 декември миналата година комисия от медицински експерти към същата конгрегация потвърди, че няма научно обяснение за цитирания случай. Припомните, че на 20 декември 2012 г. папа Бенедикт XVI подписа декрет за героичните добродетели на Божия раб Павел VI - решителна стъпка в беатификационния процес. Към онзи момент липсваше само признато чудо, за да бъде насточена data за беатификаци-

ята. Чудото с излекуването се случва с дете, родено през 90-те години на ХХ век в Калифорния. Лекарите откриват сериозни проблеми с бебето в утробата на млада бременно жена. Опасявайки се от последствия за мозъка, лекарите предлагат единствения „изход“ по тяхно разбиране, а именно - аборт. Жената отказва и решава да роди, упсавайки се на застъпничеството на Павел VI. Бебето се ражда здраво и без никакви последващи аномалии. Заключенията на двете комисии към Конгрегацията за светците дава надежди за скорошно обявяване на папа Монтини за блажен на Католическата църква.

Световноизвестният ирландски актьор - холивудска звезда Риълс Броснън, въплътил на екрана Джеймс Бонд, прочутия Агент 007 - изпада в шок, когато загубва съпругата и дъщеря си, и двете жертви на коварния рак на гърдата. Пред германския в. „Билд“ 60-годишният Броснан заявява: „Загубих почти всичко. Остана ми само едно сърце, замъглено от тъмно петно, и огромна мъка, която нося върху плещите си. Като млад актьор мечтаех да стана световноизвестен, но разбрах, че не бива да се осланяш само на славата. Има по-възвиши идеали. Това е вярата. Аз съм силно вярващ католик и католическата вяра ми възврна отново живота.“

Петър КОЧУМОВ

По www.catholic-news.bg

Излезе от печат турският превод на катехизисите на Бенедикт XVI за свети Павел

По повод Годината на свети Павел, отбелязана през 2009 г., неотдавна бе представен в Истанбул турският превод на 20-те катехизиса на папа Бенедикт XVI, посветени на Апостола на народите. По този повод живеещият от 11 години в Истанбул отец Алберто Фабио Амброзио, доминиканец, един от най-добрите християнски изследователи на мистичния ислам, сподели: „Да се преведе един ценен текст, означава да се работи за бъдещето. Преводите представляват наследство в полза на човешката ис-

тория и особено на онези езици като турския, които не са допринесли за християнската терминология и на които липсват текстове, отнасящи се до християнските източници.“ Текстът дава на християните възможността да задълбочат корените на вярата и безспорно благоприятства икуменичния път, за което свидетелства двойният увод на книгата, написан от кардинал Анджело Скола и патриарх Вартоломей.

Преводът представлява средство в служба на диалога между културите и религиите.

Личността на свети Павел предизвика интерес в Турция и „турците са горди да го смятат за свой съгражданин“, каза по време на представянето на книгата апостолическият викарий на Истанбул от римски обред монс. Луи Пелатр.

Раздел втори**Седемте тайнства на Църквата****Глава трета****Тайнствата в служба на общността****Член 7****Тайнството Брак****V. Благата и изискванията на брачната любов**

1643 „Брачната любов представлява едно цяло, в което влизат всички елементи на личността - повикът на тялото и инстинкта, силата на чувството и привързаността, стремежът на духа и волята - тя се стреми към дълбоко лично единство, такова, което освен до съединение в една плът води до образуването на едно-единствено сърце и на една-единствена душа; тя изиска нерастрогваемост и вярност във взаимното и окончателно събогодаване; тя се отваря към плодовитостта. Тук става дума за нормални характеристики на всяка брачна любов, но с ново значение, което не само ги пречиства и утвърждава, но ги издига до такава степен, че прави от тях образци на истински християнски ценности (IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Familiaris consortio, 13: AAS 74 (1982) 96).

Единство и нерастрогваемост на брака

1644 Поради самата си природа любовта между съпрузите изиска единство и нерастрогваемост на тяхната общност от личности, която обхваща целия им живот: „Тъй че те вече не са двама, а една плът“ (Мат. 19, 6) (Вж. Бит. 2, 24). „Те са призвани да израстват непрекъснато в тяхното общение чрез всекидневната вярност към обещанието за взаимно цялостно събогодаване, каквото представлява бракът“ (IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Familiaris consortio, 19: AAS 74 (1982) 101). Това човешко общение е потвърдено, пречистено и завършено чрез общението в Исус Христос, дадено чрез тайнството Брак. Това общение се задълбочава чрез общия живот във вяра и чрез заедно получената Евхаристия.

1645 „Еднаквото лично достойнство, което трябва да се признае на мъжа и на жената вълноценната любов, която те си отдават един на друг, подчертава по-ясно единството на брака, потвърдено от Господа“ (CONCILII VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 49: AAS 58 (1966) 1070). Полигамията е противна на това еднакво достойнство и на брачната любов, която е единствена и изключителна (IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Familiaris consortio, 19: AAS 74 (1982) 102).

Верността в брачната любов

1646 По своята природа брачната любов изиска от съпрузите ненакърнима вярност. Това е последица от взаимното събогодаване, което съпрузите си правят един на друг. Любовта иска да бъде окончателна. Тя не може да бъде „до ново нареждане“. „Това интимно единство, взаимен подарък на две личности, както и благото на децата, изискват пълна вярност на съпрузите и налагат тяхното нераразивно единство“ (CONCILII VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 48: AAS 58 (1966) 1068).

1647 Най-сериозният подтик се намира във верността на Бога към Своя Завет, на Христос към Своята Църква. Чрез тайнството Брак съпрузите са упълномощени да представляват тази вярност, да свидетелстват за нея. Чрез тайнството нерастрогваемостта на брака получава нов и по-дълбок смисъл.

1648 Може да изглежда трудно, дори невъзможно да се свържеш за цял живот с едно човешко същество. Още по-важно е обаче да се проповядва Благовестието, че Бог ни обича с окончателна и неотменна любов, че съпрузите имат частица от тази любов, която ги издига и поддържа, и че чрез своята вярност те могат да бъдат свидетели на вярната любов на Бога. Съпрузите, които с благодатта на Бога дават такова свидетелство често пъти при трудни условия, заслужават благодарността и подкрепата на цялата църковна общност (Вж. IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Familiaris consortio, 20: AAS 74 (1982) 104).

1649 Съществуват обаче положения, при които брачното съживителство става практически невъзможно поради различни причини. В подобни случаи Църквата допуска физическото разделяне на съпрузите и край на съживителството. Съпрузите не престават да бъдат пред Бога мъж и жена; те не са свободни да склучат един нов съюз. В подобни трудни ситуации найдоброто разрешение по възможност ще бъде помирението. Християнската общност е призвана да подпомага тези личности да изживеят по християнски своето състояние във вярност към връзката на техния брак, който става нерастрогваем (Вж. IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Familiaris consortio, 83: AAS 74 (1982) 184; CIC canones 1151-1155).

1650 В днешно време многообразни са случаите в различни страни, при които католици прибягват до развод съгласно гражданските закони и склучват гражданска един нов съюз. Църквата поддържа че, според Словото Христово „Който напусне жена си и се ожени за друга, той прелюбодейства спрямо нея; и ако жена напусне мъжа си и се омъжи за друг, прелюбодейства“ (Мк. 10, 11-21); тя не може да признае за валиден един нов съюз, ако е бил валиден първият. Ако разведените повторно склучат гражданска брак, те се намират в състояние, което обективно наруши Закона на Бог. От този момент те не могат да се допускат до Евхаристичното причастие, докато продължава това състояние. По същата причина те не могат да упражняват някои църковни отговорности. Помирението чрез тайнството Покаяние може да бъде дадено само на тези, които са се разкаяли, че са нарушили знака на съюза и верността към Христос, и са се обвързали да живеят в пълно въздържание.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Най-възрастният кардинал - жива памет за бляжения Йоан XXIII

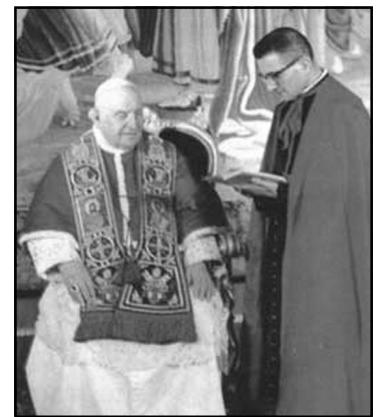
Когато папа Франциск обявява 19 нови кардинали, той се спря на 18-те поотделно, след което съвсем изненадващо заяви: „Отдавайки висша почит към бляжения папа Йоан XXIII, номинирам за кардинал 98-годишния италиански архиепископ Лорис Франческо Каповила - негов бивш личен секретар, заради всеотдайната му служба, като жива памет и спомен, като пазител на духовното наследство на Съборния папа.“ Това съобщение предизвика бурни овации и аплодисменти сред хилядното множество на площад „Свети Петър“.

Италианският архиепископ Лорис Франческо Каповила е бил личен секретар на Анджело Джузепе Ронкали от 1953 г. - като патриарх на Венеция, до смъртта му като папа Йоан XXIII през 1963 г. Пред ватикански журналист архиепископ Каповила е казал: „Това бе огромна изненада за

98-годишния кардинал в Католическата църква. Той е част от кардиналската колегия, наброяваща 218 души, от които 122 са под 80-годишна възраст и имат право на избор на папа.

Петър КОЧУМОВ,
по „Tag des Herrn“

Б. р. В следващия брой на вестника ще прочете по-подробен репортаж за връчването на кардиналската барета на монс. Каповила.

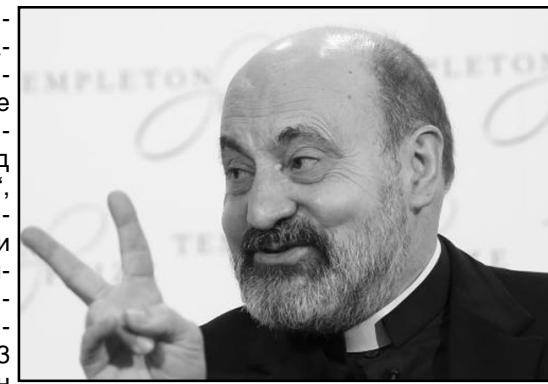

мен, светлинна струя в края на моя земен живот. Поради здравословното ми състояние помолих папа Франциск да не присъствам на дългата тържествена церемония на консисторията.“

Наградата „Темпълтън 2014“ е за чешкия католически свещеник и философ Томас Халик

„Когато пребрегваме раните на Христос, нямаме правото да кажем „Господ мой и Бог мой“, казва 64-годишният чешки свещеник и философ академик Томас Халик, който на 13 март в Лондон

получи наградата „Темпълтън 2014“ за постижения в областта на науката и религията. В интервю за Радио Ватикан монс. Халик казва: „Много от моите преподаватели бяха свещеници, прекарали редица години в комунистическите концлагери, в затворите и урановите мини, затова възможностите за писане и публикуване бяха рядкост. Голяма част от тях загинаха по време на комунизтическия режим. От прекараното време в затворите те откриха нещо, което беше от полза за посланието на II ватикански събор. В затвора те се срещнаха с много хора, които не бяха католици, някои дори не бяха вярващи, но установиха, че имат нещо общо: възприемаха преследванията като възможност за пречистване на Църквата. Те ми казаха: „Мечтаехме Църквата на бъдещето наистина да бъде Църква в услуга на потиснатите и бедните.“ Мисля, че точно това е послани-

ето на II ватикански събор, което е важно и за папа Франциск.“

През 60-те години на миналия век Халик получава диплома за висше образование по социология, философия и психология в университета в Прага. През 70-те години учи богословие и тогавашният комунистически режим в бивша Чехословакия го заклеймява като „враг“. Тайно е ръкоположен за свещеник в Източна Германия. Години наред ръководи тайна мрежа от учени, богослови, философи и студенти, имаща за цел създаването на духовните и интелектуалните основи на една демократична държава. Станал близък сътрудник на бившия президент Вацлав Хавел, отец Халик се отличава със своето усилие в полза на търпимостта и диалога между народите, религии и различните политически ориентации, както и в отношенията с невярващите.

Излезе първият седмичник в света, посветен изцяло на папа Франциск

„Моят папа“ е първият седмичник в света, изцяло посветен на Светия отец; той започна да излиза от 5 март, дело на италианското издателство „Мондадори“. Изданието е цветно и съдържа снимки със силно емоционално въздействие. Седмичникът ще разказ-

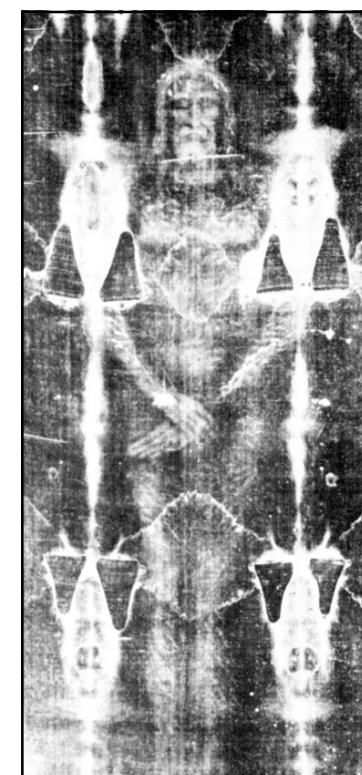
ва как е преминала седмицата на главата на Римокатолическата църква - срещите, казаното от него, аудиенциите (по-специално молитвата Ангел Господен и общата аудиенция в сряда), обръщайки голямо внимание на посланието за промяна, характеризиращо понтификата на Франциск. Ще има и статии, посветени на хора и дейности, които се вдъхновяват от делото и думите на папата, както и любопитни факти и снимки, показващи непосредствеността на Светия отец в ежедневните му постъпки.

„Идеята за списание, което да разказва и споделя думите и постъпките на папа Франциск, се роди, когато забелязахме, че неговото избиране за Римски епископ насочи вниманието към етичните, религиозните и моралните теми“, казва директорът на новото списание Алдо Витали. „Нашият папа наистина е фигура, която благодарение на своята емпатия и на силните, смели и непосредствени послания успя да завладее всички - вярващи и невярващи“, уверява Витали.

Читателите могат да изпращат писма, стихове и други материали, които ще бъдат публикувани във вестника. Всяка седмица ще бъде отделяно място и на една организация Onlus (организация с идеална цел, със социална полезност - б.р.), заслужила такова внимание, за да се покаже значението на нейните усилия и за да се помогне да намери повече привърженици.

За читателите ще има и подарък - двоен постер на Светия отец с най-значимите му думи от седмицата. Всеки брой ще съдържа житейската история на папа Франциск с илюстрации, написана от Тициана Лупи и публикувана на части - под формата на брошюра, която може да се откъсне и съхраня.

В първия брой на „Моят папа“ има и репортаж за честването на първата годишнина от понтификата, отразено и в специално DVD, приложено към следващия брой на вестника.

квата ежеминутно възпоменава по целия свят.

И тук, в Торино, в неговата катедрала милиони поклонници от цял свят се прекланят пред най-святата реликва на нашата вяра, като благодарят на Изукупителя Христос за безграничното му любвеобилно милосърдие към човека, към всеки човек. И както пише апостол Павел до християните в Ефес (31, 18-19), плащаницата ни позволява да проумеем, че ширина и дължина, дълбочина и височина и да узнаем Христовата любов, която превъзхожда всяко знание.

Иван ТЕОФИЛОВ